

Τὸ Μυστικὸ
τοῦ Σιμονῦν

93

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ

«Είσαι δειλός!
πολύ δειλός!»

Ο ΣΙΜΟΥΝ, ὁ μικρὸς γιὸς τοῦ Κερανοῦ, τὸ Ὑπεραγὸρι μὲ τὶς θαυμαστὲς καὶ καταπληκτικὲς δυνάμεις, σφυροκοπᾶει τὸν ἐχθρὸ τοῦ κόσμου τὸν τρομερὸ Τάο Γκό! (*)

(*) Ὁ Σίμου ἔχει αἰχμολωτίζει τὸν Τάο Γκό μέσα σ' ἓνα κλουβὶ πού τὰ κάγκελά του εἶναι ἀπὸ Στέρεο Φῶς, πού καμμιά δύναμι στὸν κόσμον δὲν μπορεῖ νὰ σπάσῃ. Ταυτόχρονα, μὲ τὴ δύναμί του καὶ πολλαπλασιασμένη μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Ὑπεράυλου Φωτός, τὸ Ὑπεραγὸρι προσπαθεῖ νὰ ἐξοντώσῃ τὸν τρομερὸ Κινέζο χτυπώντας τον μὲ τὴν ἀόρατη δύναμί του. Διάβασε

Τὸ κορμὶ τοῦ Κινέζου τοῦ μεγαλύτερου καὶ πῶς ἐπικίνδυνου ἐγκληματία πού ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος, σπαράζει κάτω ἀπὸ τὰ φοβερὰ χτυπήματα τοῦ παιδιοῦ!

Συστρέφεται, πέφτει πάνω στὰ κάγκελα, σωριάζεται χάμω, τινάζεται ὄρθιος, ξαναπέφτει!

Ὁ Κουτοστούπης πού ἔχει συνέλθει κι' ἔχει ξαναβρῆ τὰ λογικά του χορεύει ἀπὸ τὴ μεγάλη χαρὰ πού νοιώθει.

—Σοῦ τάλεγα ἐγώ, ἀγαπητέ μου Τάο Γκό!, φωνάζει. Σοῦλεγα: «Κάτσε στ' αὐγά σου!». Μὰ ἐσύ δὲν ἀκουγες!

τὸ προηγούμενο τεύχος 92, «Τάο Γκό, θὰ πεθάνης!»

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

“Ετσι, τώρα, θα χάσης και τ’ αὐγά και τὰ καλάθια!

Τὸ σφυροκόπημα αὐτὸ συνεχίζεται γιὰ ἀρκετὴ ὥρα. Ὁ Κινέζος καταρρέει ὄλο και πιο πολὺ. Τὰ γόνατά του δὲ μποροῦν πιά νὰ τὸν κρατήσουν ὀρθο. Τὸ κορμί του τρέμει, σὰν νὰ θρίσκειται γυμνὸ ἀνάμεσα στοὺς πάγους τῶν πόλων! Τὰ μάτια του ἔχουν θαμπώσει!

Ξαφνικά, συγκεντρώνοντας κάθε ὑπόλοιπο δυνάμεως πού ἀπομένει μέσα του, ὁ Τάο Γκό, ἀρπάζει δυὸ ἀπὸ τὰ διαφανῆ κάγκελα τοῦ κλουβιοῦ του και μένει ἀκίνητος μὲ τὰ μάτια καρφωμένα σ’ ἓνα σημεῖο τοῦ πατώματος.

Ὁ Σιμούν ἐξακολουθεῖ νὰ ἐξαπολύη ἐναντίον τὰ χτυπήματα τῆς θελήσεώς του. Τὸ κορμί του Τάο Γκό συσπάται ἀπὸ τὸν πόνο, ἀλλὰ τὰ χέρια του δὲν παρατοῦν τὰ κάγκελα και τὰ μάτια του δὲν ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ πάτωμα.

Ξαφνικά, μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι συγκλονίζει ὀλόκληρο τὸ ὑπόγειο δωμάτιο!

Ἀπὸ τὸ σημεῖο ὅπου ἦσαν καρφωμένα τὰ μάτια τοῦ Κινέζου, ξέπηδούν φλόγες και τὸ πάτωμα ἀνασηκώνεται, σὰν νὰ τὸ εἶχε σπρώξει τὸ χέρι ἑνὸς κύκλωπα!

Τὸ κλουβὶ μὲ τὸν Τάο Γκό ὁ Σιμούν, ὁ Ὑπερέλληνας και οἱ ἄλλοι Ὑπεράνθρωποι ἐκσφενδονίζονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι!

Τὸ ταβάνι καταρρέει ἐπάνω τους!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ἡ σπηλιά, ὀλόκληρο τὸ κρησφύγετο τοῦ Τάο Γκό, μεταβάλλεται σὲ μιὰ κόλασι ἀπὸ φλόγες, θραύσματα πού ἐξαπολύονται πρὸς κάθε κατεύθυνσι πέτρες και χῶματα πού γκρεμίζονται!

Ἐπειτα, ἀπόλυτη, νεκρικὴ ἡσυχία, ἀπλώνεται ἐκεῖ μέσα.

Περνοῦν μερικὲς στιγμὲς... Ἐνας - ἓνας οἱ Ὑπεράνθρωποι βγαίνουν μέσα ἀπὸ τὰ ἐρείπια, μὲ τὸ σῶμα τους σκεπασμένο ἀπὸ σκόνη.

Δυὸ κραυγὲς ἀκούγονται. Εἶναι ὁ Σιμούν και ὁ Ὑπερέλληνας.

—Οἱ συσκευὲς μας!, λέει τὸ Ὑπεραγόρι. Καταστράφηκαν! Οἱ συσκευὲς τοῦ Στερεοῦ και τοῦ Ὑπεραύλου Φωτός! Τὸ κλουβὶ μὲ τὰ διαφανῆ κάγκελα δὲν ὑπάρχει πιά!

Ὁ Τάο Γκό... Ἄς ψάξουμε νὰ τὸν βροῦμε! Πρέπει νὰ εἶναι κάπου ἐδῶ μέσα, κάτω ἀπὸ τὰ συντρίμια!

Ψάχνουν ὄλοι μαζί... Τίποτα! Ὁ τρομερὸς Κινέζος δὲν εἶναι πουθενά! Ἐχει ἐξαφανιστῆ μυστηριωδῶς!

—Καταλαβαίνω τώρα τι εἶνε!, λέει ὁ Σιμούν. Ὁ Τάο Γκό εἶχε — φαίνεται — κρύψει γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο μιὰ μεγάλη ποσότητα ἐκρηκτικῆς οὐσίας κάτω ἀπὸ τὸ πάτωμα. Ἐνῶ ἐγὼ τὸν χτυποῦσα μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς μου, αὐτὸς κατάφερε νὰ συγκεντρώσῃ τὴ δύναμί του, νὰ τῆν

κατευθύνη πρὸς τὴν ἐκρηκτικὴ οὐσία καὶ νὰ προκαλέσῃ τὴν ἀνάφλεξι τῆς. Τὰ θραύσματα τῆς ἐκρήξεως χτύπησαν τὶς συσκευές πού κρατούσαμε ἐγὼ κι' ὁ Ὑπερέλληνας, καὶ τὶς κατέστρεψαν! Ἔτσι, ὁ Τάο Γκό ἔπαψε πιά νὰ εἶναι αἰχμάλωτος, γιατί τὸ κλουβὶ τοῦ Στέρεου Φωτὸς χάθηκε, καὶ ὁ τρομερὸς Κινέζος βρήκε τὴν εὐκαιρία νὰ μᾶς ξεφύγῃ!

Ὁ Κοντοστούπης μὲ τὸν πάτο μιᾶς καρέκλας περασμένον στὸ λαιμό του πηγαινοέρχεται, φουσκώνοντας τὸ στήθος του σὰν διάνους!

— Καλά!, μουρμουρίζει. Πολὺ καλά! Πάρα πολὺ καλά! Ἀγαπητέ μου Τάο Γκό, εἶσαι δειλός! Πολὺ δειλός! Πάρα πολὺ δειλός! Ὅταν κατάλαβες πὼς εἶχα χάσει τὴν ὑπομονή μου κι' ἤμουν ἕτοιμος νὰ ἐπιτεθῶ ἐναντίον σου, φοβήθηκες! Φοβήθηκες πολὺ! Φοβήθηκες πάρα πολὺ! Καὶ φρόντισες νὰ...

— Κοντοστούπη!, φωνάζει ὁ Ὑπεράνθρωπος χάνοντας τὴν ὑπομονή του. Ἄν δὲν κλείσης ἐπιτέλους τὸ στόμα σου, θὰ σὲ δειρῶ! Θὰ σὲ δειρῶ πολὺ! Θὰ σὲ δειρῶ πάρα πολὺ!

Ὁ Κοντοστούπης γ' εἶται κατακόκκινος ἀπὸ θυμὸ.

— Δὲ φταίς ἐσύ!, γρυλλίζει. Φταίω ἐγὼ πού... σὲ προσπατεῖω! Εἶσαι ἀχάριστος, Ὑπεράνθρωπε! Πολὺ ἀχάριστος! Πάρα πολὺ ἀχάριστος!

Οἱ ἀερόλιθοι ἔρχονται!

ΜΗΝΕΣ πολλοὶ ἔχουν περάσει. Ὁ κόσμος ἔχει ἀνακτήσει τὴ γαλήνη του. Ὁ Τάο Γκό δὲν ἔχει κάνει ὅτὸ μεταξὺ τὴν ἐμφάνισί του καὶ δὲν ἔχει δοκιμάσει νὰ καταστρέψῃ τὸν κόσμον μὲ κανένα καινούργιο ὄπλο του.

Μὰ οἱ Ὑπεράνθρωποι δὲν εἶναι ἡσυχοί. Δὲν μποροῦν νὰ μείνουν ἡσυχοὶ ὅσο ὑπάρχει ὁ τρομερὸς Κινέζος, ὁ διαβολικὸς ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος. Ξέρουν ὅτι μιὰ μέρα ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ ἐπιτεθῇ πάλι. Καὶ βρίσκονται: σὲ ἀδιάκοπη ἐπαγρύπνησι καὶ ἐπιφυλακῇ. Ἐτοιμοὶ νὰ δράσουν κεραυνοβόλα σὲ περιπτώσει κινδύνου!...

Εἶναι πρωί. Ἡ οἰκογένεια τῶν Ὑπεράνθρωπων παίρνει τὸ πρωινό της συγκεντρωμένη στὴν τραπέζα, ὅταν φωνές ἀκούγονται ἀπὸ τὸ δρόμο:

— Ἐφημερίδες! Παράρτημα! Ἡ Γῆ κινδυνεύει! Παρόρτημα! Ἐφημερίδες!

Ὁ Κεραυνὸς μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται στὴ βεράντα καὶ μ' ἄλλο ἓνα στὸ δρόμο. Ἀγοράζει μιὰ ἐφημερίδα καὶ γυρίζει πίσω κοντὰ στοὺς δικούς του.

Τὸ πρόσωπό του εἶναι τώρα χλωμὸ καὶ τὰ μάτια του γεμάτα ἀνησυχία.

— Ἀκούστε!, λέει στοὺς ἄλλους.

Και διαβάζει:

«Τηλεγραφήματα από τὰ ἀστεροσκοπεῖα πολλῶν χωρῶν μεταβιβάζουν ὅτι ἓνα τμηματὸς ἀπὸ ἀερόλιθοις ἔγινε ὁρατὸ μεταξὺ Γῆς καὶ Σελήνης καὶ πληροῖται τὸν πλανήτη μας τὰξιθεύοντας μὲ λίγγιῶδη ταχύτητα!

»Οἱ ἀστρονόμοι δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακριβώσουν ἀπὸ ποῦ προέρχονται αὐτοὶ οἱ ἀερόλιθοι. Διαπίστωσαν ὅμως κάτι ἄλλο, κάτι ἐκπληκτικὸ

Καὶ τότε ὁ Σιμουὺ ἐφορμᾷ ἐναντίον τοῦ Τάο Γκό, τοῦ τρομεροῦ Κινέζου.

καὶ ἀπροσδόκητο. Οἱ ἀερόλιθοι, μολοντί ἔχουν μπῆ στὸ μαγνητικὸ πεδίο τῆς Γῆς, δὲν ἀκολουθοῦν τὴν τροχὴ πού θὰ ἦταν φυσικὸ νὰ ἀκολουθήσουν, ἀλλὰ διαφορετικὴ τροχὴ σὰν νὰ κινούνται μὲ δική τους κινητήρια δύναμι!

»Ἐπὶ πλέον, οἱ ἐπιστήμονες ἐξακριβώσαν, ὅτι, μὲ τὴν πορεία πού ἀκολουθοῦν, οἱ ἀερόλιθοὶ θὰ πέσουν ὅλοι μέσα ἢ γύρω ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Νέας Ὑόρκης!

»Εἰδοποιοῦνται, λοιπόν, οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως νὰ κατεβοῦν ὅλοιστὰ ἀντ:αεροπορικὰ καταφύγια γιὰτί, ἂν οἱ ἀερόλιθοὶ πέσουν μέσα στὴ Νέα Ὑόρκη πολλὰ κτίρια θὰ καταρρεύσουν!

»Υπολογίζεται ὅτι, ἂν δὲν ἀλλάξουν πορεία, οἱ ἀερόλιθοὶ θὰ πέσουν στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 10 ἀκριβῶς, σήμερα τὸ πρωί!».

Ὁ Ὑπεράνθρωπος πετάγει τὸ ὄρθιος.

— Στὶς δέκα!, φωνάζει. Ἡ ὥρα εἶναι δέκα παρὰ δύο λεπτά! Πῶς δὲν μάθαμε τίποτα στὸ μεταξύ; Στὸ μέλλον, τὸ ραδιόφωνο δὲν πρέπει νὰ πάψη νὰ λειτουργῇ οὔτε στιγμὴ ἐδῶ μέσα! Ἄν λειτουργοῦσε, θὰ μαθαίναμε ἐγκαίρως τὸν κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τὴ Γῆ καὶ θὰ καταστρέψαμε τοὺς ἀερόλιθοις, πρὶν

κάν αυτοί μπουν στην ατμόσφαιρα του πλανήτη μας! Έμπρός παιδιά! Άκολουθήστε με! Κάθε στιγμή που περνάει είναι κρίσιμη και πολύτιμη!

Μ' ένα πήδημα βρίσκεται στη βεράντα με τους άλλους Ύπερανθρώπους ξοπίσω του. Εκεί, οι προστάτες της Άνθρωπότητας λυγίζουν τα γόνατά τους, τα τεντώνουν πάλι άποτομα και άπογειώνονται.

Ο Κοντοστούπης — φυσικά — δέν τους ακολουθεί. Δέν του άρέσει καθόλου αυτή ή ιστορία. Προτιμάει νά μείνη σπίτι παρά νά πάη νά παλέψη με άεράλιθους που έρχονται άπό τό άχανές διάστημα.

Ή Έλχίνα, ή άσχημη μαγειρίσσα των Ύπερανθρώπων, που θαυμάζει και λατρεύει τόν κωμικό νάνο, ζαρώνει τό πράσινο μούτρο της κάνοντάς το νά μοιάση με ξεφούσκωτη πράσινη... σαμπρέλλα!

— Κοντοστούπη!, λέει. Ώραϊε μου, γενναϊε μου Κοντοστούπη, δέ θα πάς κι' έσύ νά σώσης τόν κόσμο;

Τό πρόσωπο του νάνου γίνεται κατακόκκινο.

— Έ; κάνει χαζά. Θεός φυλάξοι! Έγώ νά πάω νά... Δηλαδή, όχι πώς φοβάμαι! Άλλά στά... παιγνιδάκια θα τό ρίξουμε τώρα; Οί Ύπερανθρωποι πάνε νά παίξουνε λίγο... βόλλεϋ - μπώλ με άε-

Άλλόκοτα πλάσματα βγαίνουν άπό τόν παράξενο άερόλιθο.

ρόλιθους για μπάλλες! Άς παίξουν κι' αυτοί λιγάκι! Άν πάω κι' έγώ μαζί τους, έγώ, ό Κοντοστούπης, ό άσσος, των άσσων του βόλλεϋ μπώλ, δέ θα μπορέσουν νά σταυρώσουν μπαλλιά και θα βάλουν τά κλάμασα! Γι' αυτό, άγαπητή μου Έλχίνα, δέν πήγα μαζί τους! Κατάλαβες;

Ή Έλχίνα, γεμάτη θαυμασμό, κουνάει τό πράσινο πανάσχημο κεφάλι της.

— Κατάλαβα ώραϊε μου Κοντοστούπη! Είσαι, λοιπόν τόσο μεγάλος άσσος στο βόλλεϋ-μπώλ;

— Είμαι ό άσσος των άσσων!, δηλώνει ό νάνος. Όταν

πάρω έγω μέρος σ' έναν αγώνα, άμέσως... Παναγίτσα μου!

Ένας τρομακτικός κρότος άντηχεί, κάνοντας όλόκληρο τὸ σπίτι νά κλονιστή, σαν νά ε'χαν πετάξη χειροβομβίδα.

—Μέ σφάζουν!, ούρλιάζει ὁ νάνος. Μέ μαχαιρώνουν! Μέ πιστοκλίζουν! Ώχ ή καρδούλα μου!

Καί τὸ βάζει στὰ πόδια, αφήνοντας γρυλλίσματα τρόμου.

Χωρίς νά καταλάβη πῶς, βρίσκεται στὴ βεράντα.

Έκει, σταματάει καί τὰ πόδια του αρχίζουν νά τρέμουν σπασμωδικά ενώ τὰ δόντια του χτυπούν μεταξύ τους.

Τὸ θέαμα, πού αντικρύζουν τὰ γουρλωμένα μάτια του, εἶναι άφάνταστο.

Πολύ ψηλά πάνω από τὴ Νέα Ύόρκη, οἱ Ὑπεράνθρωποι σκίζουν τὸν αέρα με ἱλιγγιώδη ταχύτητα προσπαθώντας νά συγκρατήσουν δεκάδες αερολίθους πού πέφτουν από τὸν οὐρανό!

Αἱ Ἀστροκέφαλοι!

ΕΙΝΑΙ μιὰ ἀλλόκοτη μάχη ανάμεσα στους προστάτες τῆς Ἀιθρωπότητας καί στὶς άψυχες πέτρες, στους αερολίθους πού έρχονται από τὸ άχανές διάστημα. Οἱ ήρωές μας δέν τολμοῦν νά συντρίψουν τούς αερολίθους με τίς γροθιές τους. Τὸ έκαναν αὐτὸ στὴν

άρχή ἀλλὰ τὰ συντρίμια σκόβ πύστηκαν πάνω στὴν πόλι κι' έκαναν ζημιὰ πολὺ μεγάλη ἀπ' ὄση θά έκανε πέφτοντας ὁ ἴδιος ὁ αερολίθος.

Έτσι περιορίζονται στὸ νά πιάνουν τούς αερολίθους στὸν αέρα, νά τούς χαμηλώνουν ἀπαλά καί νά τούς άκουμποῦν με προσοχή στὶς πλατείες καί στους δρόμους τῆς πόλεως.

Μὰ οἱ αερολίθοι εἶναι πολλοί! Οἱ φίλοι μας δέν τούς πρλαβαίνουν ὅλους. Μερικοὶ πέφτουν πάνω στὰ σπίτια τῆς Νέας Ύόρκης!

Οὐρανοξύστες, χτυπημένοι ἀπὸ τὰ τεράστια αὐτὰ βλήματα, γέρνουν καί γκρεμίζονται, παρασύροντας καί τὰ γειτονικά κτίρια στὸ πέσιμό τους!

Καί τότε συμβαίνει κάτι, πού κανένας δέν μπορούσε νά περιμένῃ.

Κάτι, πού άκόμα κι' ἡ πιὸ άχαλίωτη φαντασία δέ θά μπορούσε νά πλάσῃ!

Οἱ αερολίθοι, πού πέφτουν χάμω, ανοίγουν, φυσικά, σαν ρόδια. Γίνονται δύο, τρία, ἢ καί περισσότερα κομμάτια!

Καί ἀπὸ τὸ έσωτερικό τους βγαίνουν ὄντα!

Ἀλλόκοτα ὄντα!

Πρωτοφανή!

Τὸ κορμί τους μοιάζει με κορμί ανθρώπου.

Τὸ κεφάλι τους ὅμως δέν μοιάζει με κεφάλι ανθρώπου. Μοιάζει περισσότερο με... πλανήτη! Με άστρο! Με μιὰ σκουρόχρωμη σφαίρα, ὅπως

θά φαινόταν ή Γή ἂν τήν κύ-
ταζε κανείς ἀπό μακρυά!

Πάνω στή σφαίρα διακρί-
νονται μερικά σημεῖα πιδ σκο-
τεινά ἀκόμα, πού θυμίζουν
κάπως χαρακτηριστικά ἀν-
θρώπου!

Μολονότι ή ἴδια ή σφαίρα
εἶναι σκοτεινή, ἐκπέμπει ἐν
τούτοις γύρω της μιά δυνατή
ἀκτινοβολία, μιά ζωηρή ἀν-
ταύγεια!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος, κοντά
στόν ὁποῖο ἔκαναν τήν ἐμφά-
νισί τους οἱ πρώτοι «Ἀστρο-
κέφαλοι», προσγειώνεται καί
γεμάτος ἀπορία καί ἀνησυ-
χία προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος
τους.

Καταλαβαίνει τώρα ὅτι οἱ
ἀερόλιθοι δὲν εἶναι παρὰ ἕ-
να εἶδος πλανητόπλοιοι πού
στό ἐσωτερικό τους ὑπάρχουν
ἐπιβάτες! Παράξενοι ἐπιβά-
τες! Ὅντα πού ἔρχονται ἀ-
πὸ ἄλλους κόσμους γιά νά
ἐπισκεφθοῦν ή γιά νά κατα-
στρέψουν καί νά ὑποδουλώ-
σουν τή Γή!

Ὅταν τὸν βλέπουν, οἱ Ἀ-
στροκέφαλοι δὲν δείχνουν κα-
νένα σημάδι ἀνησυχίας. Μέ-
νουν ἀκίνητοι περιμένοντάς
τον.

Ὁ Ὑπεράνθρωπος σταμα-
τάει σέ μικρή ἀπόστασι ἀπὸ
αὐτούς. Μιλᾷει.

—Ποιοὶ εἴστε; ρωτάει. Ἀ-
πὸ πού ἔρχεστε; Τί γυρεύετε
στόν πλανήτη μας;

Συνοδεύει τὰ λόγια του μὲ
ἐκφραστικές χειρονομίες γιά
νά τοὺς δώση νά καταλάβουν,
γιατί βέβαια δὲν πιστεύει ὅτι

τὰ ὄντα αὐτὰ μποροῦν νά ξέ-
ρουν νά μιλοῦν ἀνθρώπινη
γλώσσα.

Ἡ ἔκπληξι του ὅμως εἶναι
ἀπερίγραπτη ὅταν ἀκούη ἕ-
ναν Ἀστροκέφαλο νά λέη, μὲ
φωνή πού βγαίνει μᾶλλον ἀ-
πὸ τήν κοιλιά του παρὰ ἀπὸ
τὸ κεφάλι του:

—Εἴμαστε ἀπεσταλμένοι
τῆς μεγάλης φυλῆς τῶν Ζιν
Χαρούν, ἀπὸ τὸν μακρυνὸ
πλανήτη Χόροκ! Ἡρθαμε ἐ-
δῶ ἔπειτα ἀπὸ πρόσκλησι
τῶν ἀνθρώπων, γιά νά τοὺς
ἀπαλλάξουμε ἀπὸ τοὺς τυ-
ράννους των, ἀπὸ τοὺς φοβε-
ροὺς Ὑπεράνθρωπους, πού
τοὺς βασανίζουν καί τοὺς ἐκ-
μεταλλεύονται! Καί, ἂν κρί-
νω ἀπὸ τὸ ντύσιμό σου, ἐσὺ
εἶσαι ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ὑπε-
ρανθρώπων! Σὲ διατάζω, λοι-
πὸν νά συγκεντρώσης καί
τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους καί
νά μᾶς ἀκολουθήσης στόν
πλανήτη Χόροκ! Ἐκεῖ, θά
σᾶς κλείσουμε σέ μιά φυλακή
καί θά περάσετε τήν ὑπόλοι-
πη ζωή σας, χωρὶς νά μπορή-
τε νά κάνετε κακὸ σέ κανένα!
Ἄν ἐσὺ καί οἱ ἄλλοι Ὑπε-
ρανθρωποὶ δὲν ὑπακούσετε,
θά ἀναγκαστοῦμε νά μεταχει-
ριστοῦμε βία! Καί σέ προει-
δοποῶ, Ὑπεράνθρωπε, ὅτι ή
δύναμί μας εἶναι πολὺ μεγα-
λύτερη ἀπὸ τή δική σας!

Γιά μερικές στιγμές, ὁ Ὑ-
περάνθρωπος μένει βουβός,
ἐμβρόντης. Δὲν μπορεῖ νά
πιστέψη τ' αὐτιά του. Ἐχει
μπροστά του ἀλλόκοτα ὄντα
μὲ ἀπίστευτα κεφάλια, πού

μιλούν σαν άνθρωποι και — το χειρότερο — κατηγορούν τους 'Υπερανθρώπους ως τυράννους και βασανιστές των ανθρώπων!

— Ποιός σάς είπε αυτά τα παραμύθια; ρωτάει τέλος ο ήρωας των ήρώων. 'Εγώ και οι δικοί μου είμαστε προστάτες της 'Ανθρωπότητας!

'Ενα παράξενο γέλιο θυγαίνει από το κορμί του 'Αστροκέφαλου.

— Είσαι πολύ πονηρός, 'Υπεράνθρωπε!, λέει. Θέλεις να μάθης ποιός σάς κατέδωσε

— Παναγίτσα μου!, φωνάζει ο Κοντοστούπης. 'Ενας... ένας... 'Αστροκέφαλος!...

σέ μάς για να έκδικηθής! Δέν πρόκειται να σου πούμε ποιός είναι. Θά το μάθης αυτό μόνο όταν δέν είσαι πιά σέ θέσι να κάνης κακό. Παραδόσου τώρα μαζί με τους άλλους δικούς σου, γιατί έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε. Θά καταργήσουμε όλες τις κυβερνήσεις, που υπάρχουν στη Γη, και θά έγκαταστήσουμε μιά παγκόσμια κυβέρνηση με άρχηγο έναν άνθρωπο της έμπιστοσύνης μας. 'Ετσι, θά σταματήσουν οι πόλεμοι, που έρημώνουν κάθε τόσο τη Γη και που τους προκαλείτε έσείς, οι 'Υπεράνθρωποι! Είναι περιττό να διαμαρτυρηθής! Ξέρουμε πολύ καλά ποιόι είστε!

Καί, γυρίζοντας στους άλλους 'Αστροκέφαλους, διατάζει:

— Συλλάβετέ τον!

Τρεις 'Αστροκέφαλοι προχωρούν προς το μέρος του 'Υπερανθρώπου.

'Η φοβερή λάμψη

ΦΤΑΝΟΥΝ κοντά του, τον τριγυρίζουν και άπλώνουν τα χέρια τους για να τον πιάσουν. 'Ο 'Υπεράνθρωπος αντίδρά με έκπληκτική γρηγοράδα και άποτελεσματικότητα.

'Η δεξιά γροθιά του χτυπάει τον ένα από τους 'Αστροκέφαλους στο στήθος, ενώ η άριστερή γροθιά του προσγειώνεται στο σαγόνι

του δεύτερου. Την ίδια στιγμή, το δεξιό του πόδι σηκώνεται άποτομα και δίνει ένα τρομερό χτύπημα στην κοιλιά του τρίτου.

Ο πρώτος κι' ο δεύτερος 'Αστροκέφαλος τινάζονται είκοσι μέτρα μακριά, με το κορμί ο ένας και το κεφάλι ο άλλος τσακισμένα, και σωριάζονται χάρω άναίσθητοι!

Ο τρίτος κουλουριάζεται σαν μιά ζωντανή μπάλλα πηγαίνει και χτυπάει πάνω σ' έναν τοίχο! Ένας ξερός κρότος άκούγεται και το έξώκοσμο πλάσμα πέφτει με το κορμί άνοιγμένο στα δύο!

Μιά κραυγή φρίκης και θυμού βγαίνει από το κορμί του 'Αστροκέφαλου, που είχε μιλήσει με τον 'Υπεράνθρωπο.

— Ω! Είχε λοιπόν δίκιο ο άνθρωπος που σάς κατήγγειλε σέ μάς! Είσαι ένα σωστό κτήνος, 'Υπεράνθρωπε! Θα τιμωρηθής σκληρά γι' αυτό!

Μά ο 'Υπεράνθρωπος είναι άσυγκράτητος τώρα. Καταλαβαίνει ότι οι έξώκοσμοι αυτοί είσβολείς είχαν έρθει για να έξοντώσουν τους 'Υπερανθρώπους και να ύποτάξουν την 'Ανθρωπότητα και ή δίκαιη ψυχή του πλημμυρίζει από άγανάκτησι.

Τά μώδη πόδια του χτυπούν χάρω και το κορμί του τινάζεται προς τά έμπρός με όρμη βολίδας!

Μά δέν προλαβαίνει να συμπληρώση την τροχιά του.

Τό κεφάλι του 'Αστροκέφα-

— Λυήσου με, 'Υδρόγειος Σφαίρα μου! Είμαι ένα καλό και άθώο πλάσμα!

λου, που βγάξει μιά παράδοξη άνταύγεια, έκπέμπει τώρα μιά δυνατή λάμψη, σαν φάρος που ανάβει και σβήνει.

Η λάμψη λούζει τον 'Υπεράνθρωπο.

Τό κορμί του ήρωος τών ήρώων σταματάει στον άέρα.

Διαπεραστικοί πόνοι, σαν μαχαριές περνούν από τή μιά στην άλλη άκρη του κορμιού του και τó στήθος γεμίζει από ένα κάψιμο, που είναι άνυπόφορο!

Τὰ μάτια του παύουν νὰ βλέπουν! Τὰ αὐτιά του παύουν νὰ ἀκούουν! Τὸ μυαλό του παύει νὰ λειτουργῆ!

Καὶ ὁ Ὑπεράνθρωπος σωριάζεται ἀναίσθητος στὰ πόδια τοῦ αἰνιγματικῆ καὶ φοβεροῦ Ἀστροκέφαλου!

Πιὸ πέρα σὲ μιὰν ἄλλη πλατεία, ὁ Κεραυνὸς καὶ ἡ Ἀστραπή, τὰ δυὸ παιδιὰ τῶν Ὑπεράνθρωπων, ἀντιμετωπίζουν μιὰ ἄλλη ὁμάδα ἀπὸ Ἀστροκέφαλους.

Γιὰ μερικές στιγμές, οἱ γροθιές τους σκορποῦν τὸν πανικό καὶ τὸ θάνατο ἀνάμεσα στουὺς ἀλλόκοτους ἐπιδρομεῖς. Ἐπειτα, δυνατὲς λάμπεις ξεπηδοῦν ἀπὸ τὰ περιεργὰ κεφάλια τῶν ἀντιπάλων τους καὶ ὁ Κεραυνὸς πρῶτα καὶ ἡ Ἀστραπή ἔπειτα, σωριάζονται χάμω ἀναίσθητοι σὰν τὸν πατέρα τους!

Τὸ ἴδιο συμβαίνει πιὸ πέρα καὶ μὲ τὸν Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο. Ὁ Ἕλληνας ἐφευρέτης καὶ μαχητὴς ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν Ἀστροκέφαλων πρῶτα μὲ τὶς γροθιές του καὶ ἔπειτα μὲ τὸ τρομερὸ πιστόλι του καὶ τὸ φανάρι του μὲ τὸ Στέρεο Φῶς. (*)

(*) Τὸ πιστόλι τοῦ Ἐ λ Γ κ ρ έ κ ο ἔχει πολλὰ σκανδάλες (ατομικὴ ἐνέργεια, ὑπερβολικὰ χαμηλὸ ψῆχος κλπ.). Τὸ φανάρι ἐκπέμπει τὸ Στέρεο Φῶς, κάτι ἀκτίνες ποὺ σπράχνουν μὲ ἀπίστευτὴ δύναμη καὶ κομματίζουν κάθε ἐμπόδιο ποὺ συναντοῦν! (Διάβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος).

Πολλοὶ Ἀστροκέφαλοι πέφτουν θύματά του, μὰ καὶ ὁ ἴδιος πέφτει σὲ λίγο ἀναίσθητος, χτυπημένος ἀπὸ τὴ δυνατὴ λάμψη τῶν ἐκπληκτικῶν κεφαλιῶν τους.

Ὁ μόνος ποὺ κατορθώνει νὰ ἀντισταθῆ γιὰ μεγαλύτερο χρονικὸ διάστημα, εἶναι ὁ Ὑπερέλληνας, τὸ Παιδί - Θαῦμα, τὸ ταχύτερο πλάσμα τοῦ κόσμου.

Ἀναπτύσσοντας ὅλη τὴ θρυλικὴ ταχύτητά του, ὁ Ὑπερέλληνας κατορθώνει νὰ ἀποφεύγει γιὰ ἀρκετὴ ὥρα τὴ λάμψη τῶν Ἀστροκέφαλων. Τὸ κορμί του στριφογυρίζει στὸν ἀέρα μὲ τὴ γρηγοράδα, ὥστε τὸ μάτι δὲν προλαβαίνει νὰ τὸ παρακολουθήσει. Κάθε τόσο, ὁ Ὑπερέλληνας κάνει ἐκπληκτικὲς βουτιές ἀνάμεσα στουὺς ἀντιπάλους του καὶ τότε, μὲ γροθιές, κλωτσιές καὶ κεφαλιές, χαρίζει τὸ θάνατο.

Μιὰ ὀλόκληρη ὁμάδα ἀπὸ Ἀστροκέφαλους ἐξοντώνεται ἔτσι ἀπὸ τὸ μικρὸ ἥρωα, χωρὶς αὐτὸς νὰ πάθει ἀπολύτως τίποτα!

Μιὰ ἄλλη ὁμάς τρέχει νὰ πάρῃ τὴ θέσι τῆς πρώτης καὶ ἡ μάχη συνεχίζεται. Ὁ Ὑπερέλληνας θὰ μπορούσε νὰ γλυτώσει πετώντας ψηλὰ στὸν ἀέρα καὶ φεύγοντας. Δὲ θέλει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ πεδίο τῆς μάχης μπροστὰ στὸν ἐχθρό.

Καὶ ἐπιτίθεται μὲ τὴν ἴδια ἀποφασιστικότητα καὶ τὸν ἴδιο ἥρωισμό.

Αυτή τη φορά όμως δεν είναι έξισου τυχερός. Καθώς μάχεται, η λάμψη ενός αστροκέφαλου τον χτυπάει. Τρομεροί πόνοι τον διαπερνούν. Τά στήθη του φλογίζονται. Τά μάτια του δεν βλέπουν πιά. Τά αυτιά του δεν ακούνε.

Χάνει τις αισθήσεις του...

‘Ο μόνος που γλυτώνει από τη λάμψη των ‘Αστροκέφαλων είναι ο Σιμούν, τὸ ‘Υπεραγόρι, ὁ γιὸς τοῦ Κερανοῦ.

Τὸ παιδί, πού είναι προικισμένο με ὑπερφυσικὲς ὑπνωτιστικὲς ἰκανότητες καὶ με καταπληκτικὴ δύναμι θελήσεως, δοκιμάζει ἀπὸ μακριὰ νὰ ἐπιβληθῆ στοὺς ‘Αστροκέφαλους με τὴ σκέψι του.

Δοκιμάζει νὰ τοὺς κἀνη νὰ ὑποχωρήσουν καὶ νὰ φύγουν ἀπὸ τὴ Γῆ, γυρίζοντας πίσω στὸ μακρυνὸ ἄστρο τους.

Μὰ δὲν καταφέρνει τίποτα. Οἱ ‘Αστροκέφαλοι εἶναι ἴσως πολὺ διαφορετικὰ πλασμένοι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἡ σκέψι του δὲν ἀσκεῖ ἐπάνω τους καμμιά ἐπίδρασι.

Τότε ὁ Σιμούν, ἀποφασίζει νὰ κἀνη κάτι ἄλλο. Μὴ μπορῶντας γιὰ τὴν ὥρα τοῦλάχιστον, νὰ ἀποκρούση τοὺς ἀντιπάλους του σ’ ἓναν ἀγῶνα σῶμα με σῶμα, προτιμάει νὰ μὴν ὑποστῆ τὴν τύχη τῶν ἄλλων ‘Υπερανθρώπων, ἀλλὰ νὰ ἀποσυρθῆ στὴν ἀφάνεια καὶ νὰ δρᾷ ἐναντίον τῶν ἐπιδρομῶν τῆς Γῆς μυστικά!

“Ἐτσι, καθὼς μιὰ ομάδα ἄπὸ τριάντα ‘Αστροκέφαλους

κινεῖται ἐναντίον του, ὁ Σιμούν χάνεται! Σβῆνει σὰν καπνὸς στὸν ἀέρα καὶ ἐξαφανίζεται ὀλίτελα!

Οἱ ‘Αστροκέφαλοι μένουν γιὰ λίγο σαστισμένοι. “Ἐπειτα, μαζεύουν ἀπὸ χάμω τοὺς ἀναίσθητους ‘Υπερανθρώπους καὶ προχωροῦν πρὸς τὴν κεντρικὴ πλατεῖα τῆς πόλεως...

‘Ο Νάνος
καὶ ὁ ‘Αστροκέφαλος

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ τρέμει ὀλόκληρος καθὼς παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴ βεράντα τὴ μάχη τῶν ‘Υπερανθρώπων με τοὺς ἀερόλιθους.

— “Ἄγιοι Πάντες!, μουρμουρίζει. “Ἄγιε ‘Ονούφριε, προστάτη μου! Κράτα με! Κράτα με καλά! “Ἡ καρδούλα μου πάει νὰ σπάσῃ! Πάει νὰ κρεπάρῃ! Κράτα με, μὴ θυμώσω καὶ τὰ κάνω ὅλα θάλασσα! “Ὦχ! “Υπεράνθρωπε! Εἶσαι ὑπέροχος! Εἶσαι ἄριστος τερματοφύλακας! “Ἀπαξες τὴν μπάλλα με μεγάλη ἐπιδεξιότητα! Εἶσαι... “Ἄγιοι Πάντες!

“Ἐνας μικρὸς ἀερόλιθος πέφτει στὸ δρόμο, μπροστά στὸ σπίτι τῶν ‘Υπερανθρώπων, καὶ ἀνοίγει στὰ δυό!

“Ἐνας ‘Αστροκέφαλος δγαίνει ἔξω. Τὸ ἐξώκοσμο πλάσμα μένει γιὰ λίγο ἀκίνητο, σὰν νὰ μὴν ξέρη πρὸς τὰ πού νὰ τραβῆξῃ. “Ἐπειτα, γυρίζει καὶ προχωρεῖ πρὸς τὸ σπίτι τῶν ‘Υπερανθρώπων. Μπαίνει

στον κήπο και με βήματα αργά, αλλά σταθερά, βαδίζει προς τή θεράντα.

—Πα... Παναγίτσα μου!, τραυλίζει ο Κοντοστούπης. Τι πράγμα είναι τούτο; Τι τέρας βγήκε μέσα από τον αερόλιθο; Και τι γυρεύει εδώ; Κύτταξε κεφάλι! Λες και είναι ή... υδρόγειος σφαίρα σαν εκείνες που έχουν στα σχολεία για να μαθαίνουν γεωγραφία! Και... τι άνταύγεια είναι εκείνη που βγάζει το κεφάλι του; Ωχ, ή καρδούλα μου!

— Φοβάσαι, ωραϊέ μου Κοντοστούπη; ρωτάει με απορία ή πράσινη Έλχίνα που στέκεται πίσω του. Φοβάσαι έσύ, ο γενναίος τών γενναίων;

—Έ; κάνει ο νάνος. Φοβάμαι; Όχι! Μου κόπηκαν μόνο ή ανάσα μου και τὰ γόνατά μου! Όχι από φόβο όμως! Από τό... θυμό μου!

—Τι κάθεται λοιπόν, γενναίε μου; Άρπάζε τὸ τέρας αυτό και διάλυσέ το!

Ο νάνος κάνει τὴν ανάγκη φιλοτιμία. Ντρέπεται να παραδεχτῆ στην Έλχίνα πὼς φοβάται. Δὲ θέλει να άπογοητεύσει τὴν Έλχίνα, που είναι τὸ μόνο πλάσμα στὸν κόσμο, που τὸν ὀνομάζει «ωραίο» και «γενναίο»!

Υποκλίνεται λοιπόν, βαθειά σαν ἱππότης και προχωρεῖ πρὸς τὰ σκαλοπάτια τῆς θεράντας λέγοντας:

—Ό,τι θέλει ή ωραία μου Έλχίνα!

Κατεβαίνει τὰ σκαλοπάτια με πόδια που τρέμουν και λέει με φωνή ὅπου εύκολα μπορεί κανείς να διαβάσει τὸν τρόμο:

—Έ, ψίτ, μικρέ! Τι γυρεύεις εδώ μέσα; Ξεκουμπίσου κι' έσύ και ή... υδρόγειος σφαίρα που έχεις κολλήσει στο λαιμό σου, πριν με πιάσουν τὰ μπουρινια μου και κάνω καμμιά ζημιά! Κόβε λάσπη γρήγορα!

Χωρίς να του άπαντήσει, ὁ Άστροκέφαλος έξακολουθεῖ να προχωρη πρὸς τὸ μέρος του.

Ο νάνος, βλέποντας ὅτι ὁ αντίπαλός του δὲν του δίνει καμμιά σημασία, νοιώθει τὴν καρδιά του να χοροπηδαίει σαν τρελλή μέσα στο στήθος του. Τὰ γόνατά του τρέμουν τόσο πολύ, ὡστε... χτυποῦν τὸνα με τ' άλλο, και τὰ δόντια του κροταλοῦν τόσο δυνατά ὡστε έχει κανείς τὴν εντύπωση ὅτι κάποιος κάπου κοντὰ ἀνακατεύει... βότσαλα!

—Πίσω!, φωνάζει με φωνή που βγαίνει με δυσκολία ἀπὸ τὸ λαρύγγι του σαν να του σφίγγει κάποιος τὸ λαιμό. Πί... πί... πίσω! Θὰ σε άρπάξω και... και...

Και πέφτει στα γόνατα! Ο τρόμος που τὸν έχει κυριεύσει είναι τώρα ἀπεράντος και άσυγκράτητος.

Σμίγει τὰ χέρια του ἱκετευτικά και λέει κλαψιάρικα:

— Λυπήσου με! Υδρόγειος Σφαιρούλα μου, μη μου κωνης κακό! Είμαι ένα ἴσμη

χο, άθώο και άκακο πλάσμα, που δεν μπορεί να πειράξη ούτε μυρμηγκάκι! Το ξέρεις ότι, όταν βγαίνω περίπατο στον κήπο, βάζω στα παπούτσι: μου... κουδουνάκι: για να τα άκουνε τα μυρμηγκία και τ' άλλα έντομα και να παραμερίζουν για να μην τα πατήσω;

— Κουτοστούπη!, άντηχεί από τη βεράντα ή φωνή της Έλχίνας. Ντρέπομα: για σενα! Έσύ, ό γενναίος τών γενναίων, σέρνεσαι σαν σκουλήκι μπροστά σ' έναν αντίπαλο!

Τά λόγια της Έλχίνας χτυπούν τον Κουτοστούπη κατάκαρδα. Το πρόσωπό του γίνεται κατακόκκινο. Τά δόντια του σφίγγονται.

Πρέπει να δείξη πώς δεν φοβάται! Πρέπει να άποδείξη πώς είναι ένας άληθινός προστάτης της Άνθρωπότητος με άτρόμητη ψυχή!

Πώς να τό άποδείξη όμως αυτό άφού φοβάται; Τι να κάνει που τά μέλη του έχουν παραλύσει από τόν τρόμο;

Σφίγγει πιο πολύ τά δόντια του, συγκεντρώνει κάθε ύπόλειμμα θάρρους που έχει άπομεινει μέσα του και άπλώνει τό χέρι του.

Πιάνει τόν Άστροκέφαλο από τό πόδι και τραβάει μ' όλη του τη δύναμη!

Ο Άστροκέφαλος κυλιέται χάμω, άφήνοντας δυνατές κραυγές.

— Βοηθάτε με, Άγιοι

Πάντες!, φωνάζει ό νάνος και πετάγεται όρθιος. Βάλτε τά άγια χεράκι: σας στην πλάτη μου και σπρώξτε με, γιατί δεν έχω τό κουράγιο να έπιτεθώ!

Και συσπειρώνεται για να όρμήση έναντίον του Άστροκέφαλου.

Μά την ίδια στιγμή, από τό κεφάλι του έξωτικού πλάσματος βγαίνει μιá δυνατή λάμψη και ό Κουτοστούπης νοιώθει βασανιστικούς πόνους να τούς διαπερνούν τό κορμί. Τό στήθος του γεμίζει φωτιά. Τυφλώνεται και κουφάινεται.

— Μ' έφαγε ή Ύδρόγειος Σφαίρα! Ταςιδεύω για τόν άλλο κόσμο, όπου με περιμένουν οι ψυχές τών προγόνων μου! Άντίο, ώραία μου Έλχίνα!

Και σωριάζεται χάμω άναίσθητος!...

Ό... έγκληματίας
Σιμουν

ΟΤΑΝ οι Ύπεράνθρωποι συνέρχονται και κυττάζουν γύρω, δεν νοιώθουν καμμιá άπολύτως έκπληξι, μολονότι άκόμα κι ένας κοινός άνθρωπος θα έπρεπε να έκπλαγή.

Βρίσκονται μέσα σ' ένα μεγάλο δωμάτιο, μιá αίθουσα, καθισμένοι σε μεγάλες πολυθρόνες. Άπέναντί τους, κοντά στον τοίχο, βλέπουν ένα είδος θρόνου, όπου δεν είναι καθι-

σμένος κανένας. Ψηλά, στὸν τοίχο, εἶναι γραμμένη μιὰ τεράστια ἐπιγραφή:

«ΓΡΑΦΕΙΟ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ
ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΕΩΣ
ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ
ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ

Γύρω ἀπὸ τοὺς Ὑπερανθρώπους στέκονται πολλοὶ Ἀστροκέφαλοι.

Τὰ πρόσωπα τῶν ἡρώων μας ἔχουν μιὰ παράξενη ἔκφρασι. Ἡ μᾶλλον δὲν ἔχουν καμμιά ἔκφρασι. Μοιάζουν μὲ μάσκες, ὅπου κανένα συναίσθημα, καμμιά σκέψι δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτυπωθῆ.

Μιὰ πόρτα ἀνοίγει καὶ κάποιος μπαίνει μέσα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ἀνασκιρτοῦν ἐλαφρὰ καὶ τὰ πρόσωπά τους ταράζονται, μὰ τὴν ἴδια σχεδὸν στιγμὴ ἀνακτοῦν τὴν ἀπάθειά τους.

Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μπαίνει στὴν αἴθουσα εἶναι ἓνας παλιὸς γνωρίμος τῶν Ὑπερανθρώπων, ἓνας ἀπὸ τοὺς πρὸ ἀδυσώπητους ἐχθροὺς ποὺ ἔχει γνωρίσει ὁ κόσμος, ὁ Τάο Γκό, ὁ τρομερὸς Κινέζος μάγος καὶ ἐφευρέτης! (*)

Ὁ Τάο Γκό, μ' ἓνα σατανικὸ χαμόγελο στὸ πρόσωπό του διασχίζει τὴν αἴθουσα καὶ πηγαίνει καὶ κάθετα: στὸ θρόνο.

Μερικοὶ Ἀστροκέφαλοι τοπεθετοῦνται κοντὰ του σὰν φρυσροί.

— Ναί!, λέει ὁ Κινέζος

(*) Διάβασε τὰ τεύχη 90, 91 καὶ 92 τοῦ «Ὑπερανθρώπου».

στοὺς Ὑπερανθρώπους. Ἐγὼ σὰς κατάδωσα στοὺς Ζῖν Χαρούν! Μὲ τὴ βοήθεια μιᾶς τελευταίας ἐφευρέσεώς μου, κατώρθωσα νὰ ἀνακαλύψω ὅτι στὸν πλανήτη Χόροκ ζῆ μιὰ πανίσχυρη φυλὴ μὲ ἰκανότητες πολὺ μεγαλύτερες ἀπὸ τίς δικές σας! Γιὰ νὰ ἀπαλλάξω τὴ Γῆ ἀπὸ τὴν τυραννία σας καὶ τὰ βασανιστήρια στὰ ὁποῖα ὑποβάλλατε τοὺς ἀνθρώπους, ἀποφάσισα νὰ ζητήσω τὴ βοήθειά τους! Μπήκα, λοιπόν, σ' ἓνα πλανητόπλοιο ποὺ κατασκεύασα μόνος μου καὶ πήγα στὸν πλανήτη Χόροκ, ὅπου ἐξήγησα στὸ βασιλιά τῶν Ζῖν Χαρούν τί συνέβαινε στὴ Γῆ. Αὐτὸς ποὺ ἔχει ἀφιέρωσε τὴ ζωὴ του καὶ τὴ φυλὴ του στὴν ἐξυπηρέτησι τοῦ Καλοῦ ἐμένα ποὺ ἤμουν ἀντιπρόσωπος τῶν καταπιεζομένων ἀνθρώπων! Δέχτηκε νὰ μὲ βοηθήσῃ! Ἐστειλε ἓνα ἰσχυρὸ ἀπόσπασμα στὴ Γῆ κι' ἔτσι αἰχμαλωτισθήκατε ἐσεῖς, Ὑπεράνθρωποι, καὶ ἔπασαν ὅλοι οἱ κυβερνήτες τῆς Γῆς! Τώρα, μιὰ μόνον κυβέρνησι ὑπάρχει: στὸν κόσμον, ἡ Παγκόσμια Κυβέρνησι μὲ Κυβερνήτη τὸν Τάο Γκό, τὸν προστάτη τοῦ Δεκαίου! Ἡ βασιλεία τῶν ἐγκλημάτων σας πῆρε τέλος. Ὑπεράνθρωποι! Σηκωθῆτε ἀπὸ τὰ καθίσματά σας καὶ γονατίστε μπροστὰ στὸν ἀνώτατο ἄρχοντα τῆς Ἀνθρωπότητος!

Οἱ Ὑπεράνθρωποι ὑπακούουν σὰν ἄψυχα ρομπότ,

Σηκώνονται, κάνουν μερικά βήματα μπροστά και πέφτουν στα γόνατα. Δεν μπορούν να αντιδράσουν. Ἡ λάμψη τῶν Ἀστροκέφαλων ἔχει αλλάξει κάτι μέσα στην ψυχή τους και τὴν ἔχει ὑποδουλώσει. Δεν ἔχουν πιά δική τους θέλησι. Μένουν σιωπηλοί.

Ὁ Κοντοστούπης μόνο, πὺ εἶναι κι' αὐτὸς ανάμεσά τους, μουρμουρίζει:

— Νὰ γονατίσουμε! Γιατί νὰ μὴ γονατίσουμε; Μήπως πρόκειται νὰ χάσουμε τίποτα;

— Θέλω νὰ ὁμολογήσετε ἐδῶ, μπροστά στους Σιν Χαρούν, ὅτι εἴστε πραγματικὰ ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος, ὅτι τὰ ἐγκλήματά σας εἶναι μεγάλα και φοβερά, ὅτι εἴστε ὄργανα τοῦ Κακοῦ και τοῦ Ὁλέθρου!

— Εἴμαστε ἐχθροὶ τῆς Ἀνθρωπότητος!, ἀπαντοῦν οἱ Ὑπεράνθρωποι. Εἴμαστε ὄργανα τοῦ Κακοῦ και τοῦ Ὁλέθρου!

— Καὶ βεβαίως εἴμαστε!, λέει κι' ὁ Κοντοστούπης. Γιατί νὰ μὴν εἴμαστε; Δικαίωμά μας δὲν εἶναι;

— Βλέπετε; λέει ὁ Τάο Γκό στους Ἀστροκέφαλους. Δεν μένει παρὰ νὰ τοὺς μεταφέρετε στὸν πλανήτη Χόροκ και νὰ τοὺς φυλακίσετε γιὰ ὅλη τους τὴ ζωὴ! Ἐνα μόνο πράγμα με ἀνησυχεῖ. Δεν εἶναι μαζί τους ὁ Σιμόν! Ὁ Ὑπεράνθρωπος αὐ-

τὸς εἶναι πολὺ μικρός, σχεδὸν μωρό, ἀλλὰ εἶναι ὁ πιὸ ἐπικίνδυνος και πιὸ αἰμοβόρος ἀπὸ ὅλους! Ὅσο αὐτὸς εἶναι ἐλεύθερος, οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ βροῦν τὴν ἡσυχία τους πάνω στὴ Γῆ!

Ἐνας ἀπὸ τοὺς Ἀστροκέφαλους κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Πολὺ καλά!, λέει. Θὰ τοὺς μεταφέρουμε ἀμέσως στὸν πλανήτη μας και θὰ τοὺς παραδώσουμε στὸν βασιλιά μας! Στὸ μεταξύ, οἱ στρατιῶτες μου θὰ ψάξουν σ' ὀλόκληρη τὴ Γῆ και θὰ βροῦν ὅπωςδήποτε τὸν ἐγκληματία Σιμόν! Δὲ θὰ ἐπιτρέψουμε σ' ἕναν ἐχθρὸ τοῦ Δικαίου νὰ μείνῃ ἐλεύθερος γιὰ νὰ ἀπειλήσῃ τὴν εἰρήνη και τὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων!

Και γυρίζει στους Ὑπεράνθρωπους:

— Ὑπεράνθρωποι!, διατάζει. Σηκωθῆτε και ἀκολουθήστε με!

Οἱ ἡρώες μας τὸν ἀκολουθοῦν ἡσυχὰ-ἡσυχὰ. Βγαίνουν στὴν αὐλὴ τοῦ κτιρίου. Ἐνας μεγάλος ἀερόλιθος εἶναι προσηλωμένος ἐκεῖ. Στὸ πλευρὸ του χάσκει μιὰ μεγάλη τρύπα.

— Μπῆτε μέσα!, διατάζει ὁ Ἀστροκέφαλος.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι μπαίνουν. Ὁ Ἀστροκέφαλος τοὺς ἀκολουθεῖ και ἡ πόρτα κλείνει.

Γοργὰ και ἀθόρυβα ὁ ἀερόλιθος ἀπογειώνεται και χά-

νεται μέσα στον ούρανό.

Ταξιδεύει για το διάστημα
για τον πλανήτη των Ζιν Χα-
ρούν, Χόροκ!

Τίποτα! Τίποτα! Τίποτα!

ΠΙΣΩ από τον αερόλιθο ά-
πογειώνεται και κάτι άλλο.

Μια παράξενη μάχη διεξάγεται ανάμεσα στους Ύπερανθρώπους και στους αερόλιθους που πέφτουν στη Νέα Ύορκη, κατεβαίνοντας από το διάστημα.

Μιά άορατη μορφή, που κανένας δεν είχε αντιληφθή την παρουσία της. "Αν ή μορφή αυτή ήταν όρατή, θά έβλεπε κανείς ένα παιδάκι πέντε χρονώ με έξυπνο προσωπάκι και τολμηρά μάτια και με μωβ στολή, μ' ένα χρυσόχρωμο λατινικό γράμμα «S» κεντημένο στο στήθος!

Είναι ο Σιμουν, τὸ Ὑπεράγορι, πού παρακολουθεῖ ἀπό κοντά τίς κινήσεις τῶν ἐχθρῶν του, περιμένοντας τήν κατάλληλη στιγμή γιά νά δράση!

Βγαίνει ἔξω ἀπό τήν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς, ἀκολουθώντας τόν ἀερόλιθο, καί συνεχίζει τὸ ταξίδι του μέσα στό κενό διάστημα ἀνάμεσα στά ἄστρα. Στό διάστημα αὐτό δέν ὑπάρχει ἀπολύτως τίποτα. Οὔτε ἀέρας! Καί τὸ κρῦο πού ἐπικρατεῖ ἐκεῖ εἶναι ἀφάνταστο.

Τὸ κορμί τοῦ Σιμουν ὅμως — ὅπως καί τῶν ἄλλων Ὑπερανθρώπων — εἶναι προικισμένο μέ ὑπερφυσική ἀντοχή. Ἀντέχει σέ ὑψηλές θερμοκρασίες καί σέ χαμηλό ψῦχος καί τὰ πνευμόνια του μποροῦν νά περάσουν ὠρες ὀλόκληρες χωρίς ἀέρα!

Τὸ ταξίδι δέν κρατᾶει περισσότερο ἀπὸ τρεῖς ὥρες. Ὁ ἀερόλιθος πλησιάζει σ' ἓνα μικρὸ πλανήτη, τὸν πλανήτη Χόροκ, πού βρίσκεται κοντὰ στὸν πλανήτη Ποσειδῶνα.

Ἐκεῖ χαμηλώνει σιγά-σιγά καί προσγειώνεται στὴν κεν-

τρικὴ πλατεῖα μιᾶς πόλεως, πού εἶναι ἡ πιὸ παράξενα χτισμένη πόλι: πού ἔχουν δὴ ποτὲ μάτια ἀνθρώπου.

Τὰ σπίτια μοιάζουν ὅλα μὲ... ἀερόλιθους! Εἶναι σὰν νά πήρε ἓνας πελώριος γίγαντας ἑκατοντάδες ἀερόλιθους καί νά τοὺς τοποθέτησε παίζοντας ἀράδα - ἀράδα!

Στὴν πραγματικότητα ὅμως οἱ ἀερόλιθοι αὐτοὶ εἶναι σπίτια. Καί μάλιστα περίφημα σπίτια γιατί τὸ ἐσωτερικό τους εἶναι τελειότερο καί πολυτελέστερο ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό τῶν σπιτιῶν τῆς Γῆς!

Ἡ τρύπα τοῦ ἀερόλιθου ἀνοίγει καί οἱ Ὑπερανθρώποι μέ τὴν ἴδια πάντοτε ἔκφρασι ἀπαθείας στὰ πρόσωπά τους βγαίνουν ἔξω. Συνοδεύομενο: ἀπὸ τὸν Ἀστροκέφαλο, διασχιζοῦν ἓνα πλήθος περιέργων πού συγκεντρώθηκε γύρω ἀπὸ τὸν ἀερόλιθο μέσα σὲ λίγες στιγμές, καί μπαίνουν σ' ἓνα μεγάλο σπίτι.

Ὁ ἀόρατος Σιμουν τοὺς ἀκολουθεῖ, χωρίς νά αντιληφθῆ κανεὶς τὴν παρουσία του.

Περνοῦν ἀπὸ ἓνα διάδρομο καί μπαίνουν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα. Ἐκεῖ, σ' ἓνα θρόνο ἀπὸ σκαλιστὸ ἀερόλιθο, εἶναι καθισμένος ἓνας Ἀστροκέφαλος πιὸ μεγαλόσωμος ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Τὸ κεφάλι του φεγγεβολᾷ: πιὸ ζωηρά.

Ὁ Ἀστροκέφαλος πού συνοδεύει τοὺς Ὑπερανθρώπους ὑποκλίνεται βαθεῖα καί λέει στὴ γλώσσα τῶν ἀνθρώπων:

— Αὐτοὶ εἶναι οἱ βάρβα-

ροι! έγκληματίες 'Υπεράνθρωποι, ώ βασιλιά Ζίν! Τους συλλάβαμε όλους, έκτός από ένα, τόν Σιμούν! 'Ελπίζω όμως να σου τ'ών φέρω κι αυτόν πολύ σύντομα! Οί 'Υπεράνθρωποι ώμολόγησαν ότι είναι όργανα του Κακού!

— Πολύ καλά!, λέει ό βασιλιάς Ζίν. Είσα: έλεύθερος να έπιστρέψης στη Γη και να συνεχίσης τό φιλόανθρωπο έργο σου! Μόλις συλλάβης τόν Σιμούν στείλε τον άμέσως έδώ!

Ο 'Αστροκέφαλος ύποκλίνεται πάλι και φεύγει.

Ο βασιλιάς Ζίν λέει στους 'Υπερανθρώπους:

— Είστε έγκληματία: και πρέπει να τιμωρηθήτε! Δέ θα σ'ας σκοτώσουμε γιατί οί νόμοι τής φυλής μας άπαγορεύουν τήν ποινή τού θανάτου! Θα σ'ας φυλακίσουμε όμως σε μιá φυλακή τόσο σίγυρη και τόσο φοβερή, ώστε θα προτιμούσατε να είχατε πεθάνει!

Ο Σιμούν, πού παρακολουθεί άθέατος τή σκηνή αυτή, σφίγγει τ'α δόντια του και τίς γροθιές του και έτοιμάζεται να έπιτεθ'η. Συγκρατεί όμως έγκαιρώς τόν έαυτό του. "Οχι"! Δέν πρέπει να έπιτεθ'η! Πρέπει να κάνη ύπομονή και να περιμένη πιό κατάλληλη εύκαιρία. "Εάν έπιτεθ'η τώρα, δέν θα μπερέση να άντεπεξέλθη μόνος έναντίον τόσων αντίπαλων. Οί 'Αστροκέφαλοι θα έξέπεμπαν τή λάμψη τους και δέ θα γλύτωνε μέσα στήν

κλειστή έκείνη αίθουσα. Τό ότι είναι άόρατος, δέν θα έμπούζε τή λάμψη να χτυπήση τό κορμί του...

Περιορίζεται, λοιπόν, στο να ακολουθήση άπλώς τους 'Υπερανθρώπους, ενώ μερικοί 'Αστροκέφαλοι τους οδηγούν στη φυλακή.

"Η συνοδεία κατεβαίνει: μιá ατέλειωτη σκάλα, πού οδηγεί στα βάθη τού πλανήτη. Χόροκ. Ο Σιμούν μετράει τ'α σκαλοπάτια μηχανικά καθώς κατεβαίνει κι αυτός. 'Εκατό... διακόσια... πεντακόσια... χίλια... χίλια πεντακόσια!

Χίλια πεντακόσια σκαλοπάτια!

Σταματούν μπροστά σε μιá πόρτα πού είναι φτιαγμένη από ένα είδος πράσινου μαρμάρου.

"Ενας 'Αστροκέφαλος άνοίγει τήν πόρτα και ό Σιμούν βλέπει από τό άνοιγμα τής ένα μεγάλο δωμάτιο, πού οί τοίχοι του είναι σκεπασμένοι με πράσινο μάρμαρο.

— Πηγαίνετε μέσα!, διατάζει ό 'Αστροκέφαλος τους 'Υπερανθρώπους. Καί... μένετε άπολύτως ήσυχοι! Τό μάρμαρο αυτό είναι τεχνητό, μιá έφεύρεσι τού βασιλιά μας Ζίν! Είναι πιό γερό και από τό άτσάλι κι έχει τόση άντοχή ώστε καμμιά δύναμη δέν μπορεί να τό σπάση! 'Η κλειδαριά τής πόρτας, πού είναι κι αυτή από τό ίδιο μάρμαρο, έχει ένα μυστικό μηχανισμό, πού μόνο όσοι ξέρουν ένα ώρισμένο συνδυ-

ασμό μπορούν να ανοίξουν! Νά είστε βέβαιοι, λοιπόν, ότι θα μείνετε εδώ μέσα για όλη σας τη ζωή.

Οί 'Υπεράνθρωποι μπαίνουν.

Ο 'Αστροκέφαλος κλείνει πάλι την πόρτα κι' έπειτα, μαζί με τους άλλους, ανεβαίνει επάνω.

Ο Σιμούν μένει μόνος έξω από την πράσινη πόρτα.

'Ακουμπάει τὰ χέρια του απάνω της και σπρώχνει με όλη του την υπερφυσική δύναμη.

Τίποτα! 'Η πόρτα μένει ακλόνητη στη θέση της!

Σφίγγει τὰ δάχτυλά του σε μιὰ γροθιά και χτυπάει. Τίποτα πάλι! 'Η πόρτα δέν πεθαίνει απολύτως τίποτα!

Ο Σιμούν σφίγγει τὰ δόντια του και τὸ κορμί του τεντώνεται.

Όλη ἡ μυστηριώδης δύναμη τῆς θελήσεώς του συγκεντρώνεται: στὰ μάτια του. Στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὴν πόρτα.

Τίποτα! 'Η πράσινη πόρτα μένει ανέπαφη! 'Η γυαλιστερὴ ἐπιφάνειά της μόνο θαμπώνει λιγάκι και... τίποτε άλλο!

Ο Σιμούν δρᾷ

ΤΑ άόρατα μάτια του Σιμούν βουρκώνουν από άπόγνωσι. Όλα τὰ άγαπημένα του πρόσωπα βρίσκονται εκεί μέσα αίχμαλώτα, καταδι-

κασμένα να πεθάνουν μέσα σε μιὰ σκοτεινὴ φυλακὴ στὰ ἔγκατα ενός μακρυνού πλανήτη χωρίς αὐτὸς να μπορῆ να τοὺς βοηθήσει.

Γιὰ πολλὴ ὥρα, ὁ Σιμούν μένει άσώλευτος εκεί κάτω, κοντὰ στὴν πράσινη μυστηριώδη πόρτα, διψασμένος σε άπελπισία.

Έπειτα, σιγά - σιγά ἀνακτᾷ τὸ κουράγιο του. Δέν ἔχουν ὅλα χαθῆ ἀκόμα, ἀφοῦ αὐτός, ὁ Σιμούν, εἶναι ἐλεύθερος! Πόσο καλά εἶχε κάνει πού εἶχε ἐξαφανισθῆ! Διαφορετικὰ θὰ ἦταν τώρα κι' αὐτὸς φυλακισμένος πίσω ἀπὸ τὴν πράσινη πόρτα και καμμιὰ, ἐντελῶς καμμιὰ ἐλπίδα δὲ θὰ ὑπῆρχε γιὰ τοὺς 'Υπερανθρώπους και γιὰ τὴν 'Ανθρωπότητα! Οί 'Υπεράνθρωποι θὰ πῆθαιναν σίγα - σιγα μέσα στὴ φυλακὴ και ἡ Γῆ θὰ στέναζε γιὰ πάντα κάτω ἀπὸ τὴ σκλαβιά τοῦ σατανικοῦ Τάο Γκό!

Ο Σιμούν ἀνεβαίνει ἀργὰ τὰ σκαλοπάτια, τὰ χίλια πεντακόσια σκαλοπάτια τῆς καταραμένης σκάλας.

«Πρέπει να δράσω!, σκέπτεται καθὼς ἀνεβαίνει. Πρέπει: ὁμως να δράσω με άπειρη προσοχή, ἂν δὲν θέλω να καταστρέψω και τὶς τελευταῖες ἐλπίδες πού μᾶς ἀπομένουν! Πρέπει να μετρῶ τὰ βήματά μου και να ὑπολογίζω τὶς κινήσεις μου! Ένα σφάλμα κι' ὅλα θὰ χαθουν γιὰ πάντα!»

Φτάνει ἀπάνω. Διασχίζει

ένα διάδρομο και μπαίνει πάλι στην αίθουσα του θρόνου του βασιλιά Ζίν.

Τώρα, ο βασιλιάς Ζίν βρίσκεται εκεί μέσα μόνος με δυο αξιωματικούς του. Κουβεντιάζουν στη γλώσσα τους, μια γλώσσα, που ο Σιμούν δεν καταλαβαίνει.

Ο μικρός γιός του Κερανού κρίνει ότι έφτασε ή στιγμή της δράσεως. Πηγαίνει και στέκεται πίσω από ένα έπιπλο, έτσι ώστε να μην μπορούν να τον χτυπήσουν οι λάμπες των Άστροκέφαλων.

— Βασιλιά Ζίν!, φωνάζει.

Ο Ζίν κι' οι δυο Άστροκέφαλοι άνασκιρτούν σαν να τους έχει δαγκώσει ξαφνικά μια κόμπρα.

— Έ; κάνει ο βασιλιάς. Τι; Ποιός φώναξε το όνομά μου; Μήπως κανένας από σάς τους δυο;

— Όχι, βασιλιά μου!, λέει πάλι ο Σιμούν. Δεν μπορείς να με δής, αλλά βρίσκομαι μέσα σ' αυτή την αίθουσα! Ήρθα για να σου προτείνω φιλία και ειρήνη ή πόλεμο!

Μολονότι καμμία έκφραση δεν μπορεί να χαρακτηρίσει στο άλλοκοτο πρόσωπο των Άστροκέφαλων, από τις κινήσεις τους ο βασιλιάς Ζίν φαίνεται σαστισμένος και τρομαγμένος.

— Ποιός είσαι έσύ που μιλάς και δέ φαίνεσαι; ρωτάει.

— Είμαι ο Σιμούν, γιός του Κερανού, που είναι παι-

δί του Ύπερανθρώπου!

— Ω!, κάνει ο Ζίν.

Και άμέσως μια άφάνταστα δυνατή λάμψη ξεπηδάει από το κεφάλι του. Για μια στιγμή το δωμάτιο φωτίζεται με άπεριγραπτη ένταση. Έπειτα, άποκτά πάλι τον προηγούμενο φωτισμό του.

— Είμαι βέβαιος, λέει ο Ζίν, ότι ο άόρατος αυτός Σιμούν δεν ύπάρχει πιά! Η λάμψη μου είναι τόσο δυνατή ώστε θά τον έχει σκοτώσει!

— Κάνεις λάθος, Ζίν!, άπαντάει ο Σιμούν που δεν είχε πάθει τίποτα κρυμμένος πίσω από το έπιπλο. Η λάμψη σου δεν μπορεί να μου κάνει τίποτα! Είμαι ο πιο άτρωτος από όλους τους Ύπερανθρώπους! Λέγε τώρα: δέχουσα τη φιλία μου ή προτιμάς τον πόλεμο; Άν έπιτεθής, θά πεθάνης άμέσως!

— Προτιμώ το θάνατο!, άπαντάει ο βασιλιάς Ζίν. Είσα: ένας έγκληματίας, ένας δολοφόνος, ένας τύραννος! Δεν έπιτρέπεται σέ μένα, τον πρσστάτη του Δικαίου, να κάνω συμφωνίες μαζί σου! Σκότωσέ με, λοιπόν, αν μπορείς! Γιατί άμφ βάλλω αν έχης τη δύναμη να κάνης κακό έτσι άόρατος που είσαι!

— Πρώτ' άπ' όλα, λέει ο άόρατος Σιμούν, κύτταξε τί θά γίνει για να πεισθής ότι έχω τη δύναμη να σε σκοτώσω!

Πηγαίνει κοντά στο θρόνο του Ζίν, που στέκεται όρθος λίγο πιο πέρα, τον σηκώνει

ἀπότομα καὶ τὸν χτυπάει χάμω, ἐνῶ μ' ἓνα ταυτόχρονο πήδημα βρίσκεται πάλι πίσω ἀπὸ τὸ ἐπιπλο.

Ὁ πέρρινος θρόνος γίνεται κομμάτια χάμω. Ὁ Ζίν ἀνασκιρτάει καὶ ἐξαπολύει πάλι τὴ λάμψη του. Μὰ καὶ πάλι ὁ Σιμούν δὲν παθαίνει τίποτα.

— Καὶ τώρα, λέει, μάθε ὅτι εἴμαστε κι' ἐμεῖς προστάτες τοῦ Δικαίου!

— Δὲ σὲ πιστεύω!, λέει ὁ βασιλιάς Ζίν. Ἀπεναντίας, ἔχω κάθε λόγο νὰ πιστεύω τὰ ἀντίθετα! Ἔμαθα ὅτι ἐπιτεθήκατε ἐναντίον τῶν στρατιωτῶν μου στῆ Γῆ καὶ σκοτώσατε πολλούς!

— Δὲ θὰ ἔκανες καὶ σὺ τὸ ἴδιο, βασιλιά Ζίν, ἂν ξένοι στρατιῶτες ἔρχονταν ξαφνικὰ ἐδῶ καὶ ἤθελαν νὰ σὲ συλλάβουν;

— Τὸ ἴδιο θὰ ἔκανα ὁμολογεῖ ὁ Ζίν. Ὑπάρχει ὁμως μιὰ διαφορὰ. Ἔσεῖς τὸ κάνατε αὐτὸ ὅταν ὁ Τάο Γκὸ σὰς κατηγορήσε ὡς ἐχθρούς τῆς Ἀνθρωπότητας! Δὲ σὲ πιστεύω, Σιμούν! Εἶμαι βέβαιος ὅτι εἴστε ἐγκληματίες καὶ ὅτι τώρα προσπαθεῖς νὰ μου στήσης παγίδα!

— Ὅχι!, ἀπαντᾷ ὁ Σιμούν. Νομίζω ὅτι μπορεῖς νὰ κάνης μιὰ συμφωνία μαζί μου, ἂν μὲ ἀκούσης μὲ προσοχή. Ἔχω ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη στὸ λόγο σου καὶ δέχομαι νὰ παρουσιασθῶ μπροστά σου καὶ νὰ τεθῶ κάτω ἀπὸ τίς διαταγές σου, ἀλλὰ μὲ ἓνα ὄρο: Θὰ στειλῆς ἐμπί-

στους ἀξιωματικούς σου στῆ Γῆ γιὰ νὰ κάνουν ἐρευνες σχετικὰ μὲ τὸ ποιοὶ εἶναι οἱ Ὑπεράνθρωποι καὶ ὁ Τάο Γκὸ καὶ ἂν αὐτὸς ἢ ἐμεῖς εἴμαστε προστάτες τοῦ Δικαίου ἢ ὄργανα τοῦ Κακοῦ!

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς ὁ βασιλιάς Ζίν μένει ἀκίνητος. Τὸ φωτεινὸ κεφάλι του σηκώνει δεξιὰ καὶ ἀριστερά, σὰν νὰ προσπαθῆ νὰ πάρη μιὰ ἀπόφαση.

Ξαφνικὰ λέει:

— Πολὺ καλά! Ἔχεις τὸ λόγο μου ὅτι θὰ διατάξω νὰ γίνῃ ἡ ἐρευνα πού ζητεῖς. Κάνε τὴν ἐμφάνισί σου! Εἶμαι πολὺ περιέργος νὰ δῶ τὸν μόνο ἀντίπαλο πού ἔχω γνωρίσει ὡς τώρα, πού μὲ ἔκανε νὰ πάρω μιὰ ἀπόφασι: παρὰ τὴ θέλησί μου! Πάντως, ἡ ἐρευνα πού ζητεῖς νὰ γίνῃ εἶναι λογική...

Ὁ Σιμούν βγαίνει πίσω ἀπὸ τὸ ἐπιπλο. Τὸ κορμί του παύει νὰ εἶναι ἀόρατο καί, σιγὰ - σιγὰ, παίρνει τὴν κανονικὴ του μορφή.

Μιὰ κραυγὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ στήθος τοῦ βασιλιά Ζίν:

— Ἄ! Αὐτὸ εἶναι καταπληκτικό! Ἀπίστευτο! Ὁ Σιμούν, ὁ τρομερὸς ἀντίπαλός μου, εἶναι ἓνα... μωρό! Χά, χά, χά! Ὁ βασιλιάς τῶν Ζίν Χασούν, τῆς μεγάλης φυλῆς τοῦ πλανήτη Χόροκ, νικῆθηκε ἀπὸ ἓνα μωρό! Πολὺ ἀστεῖο καὶ πολὺ περιέργο!

Ὁ Σιμούν πηγαίνει κοντὰ του καὶ κάνει μιὰ μικρὴ ὑπόκλισι,

— Χαίρω πολύ για τη γνωριμία σου, βασιλιά Ζίν!, λέει. Και σου ζητώ συγγνώμη που αναγκάστηκα να φτάσω στο σημείο να σε άπειλήσω! «Βρίσκονται όμως σε κίνδυνο οί σύντροφοί μου και όλόκληρη ή Ανθρωπότητα και, αν δεν συμφωνούσες μαζί μου, θα αναγκάζομαι να σε σκοτώσω! Χάρηκα όμως που δέχτηκες να γίνη ή έρευνα και...

Νέα από τη Γη

ΕΑΦΝΙΚΑ, ένας Αστροκέφαλος, μπαίνει όρμητικά μέσα στην αίθουσα. Τρέχει κοντά στον βασιλιά Ζίν, ύπεκκλίνεται και λέει κάτι με γαργαμένη φωνή!

«Ο Σιμούν δεν καταλαβαίνει τί λέει, γιατί μιλάει στη γλώσσα των Αστροκέφαλων. Από τις κινήσεις του όμως, βγάζει το συμπέρασμα ότι κάτι το πολύ σοβαρό έχει συμβή».

«Όταν ό Αστροκέφαλος παύη να μιλά ή βασιλιάς Ζίν γυρίζει πρὸς τὸ γυϊὸ τοῦ Κερανοῦ:

— Εἶχες δίκιο!, εἶπε. Εἶχες ἀπόλυτο δίκιο! Ὁ Τάο Γκό εἶναι πραγματικά ὄργανο τοῦ Κακοῦ καὶ ἐχθρὸς τῆς Ἀνθρωπότητος! Μοῦ ἔστειλαν μιὰ ραδιογραφικὴ ἀναφορά ἀπὸ τῆ Γῆ. Ὅταν ὁ Τάο Γκό ἐξασφάλισε τὴν ἐξουσία του, εἶπε στοὺς στρατιῶτες μου ὅτι μπορούσαν νὰ φύγουν καὶ ὅτι θὰ ἀνελάμβανε αὐτὸς

νὰ σὲ βρῆ καὶ νὰ σὲ στείλῃ ἐδῶ! Οἱ στρατιῶτες μου τὸν πίστεψαν καὶ ἔφυγαν. Ἡ μηχανὴ ὅμως ἐνὸς ἀπὸ τοὺς ἀερόπλοους - πλανητόπλοια ἔπαθε μιὰ βλάβη καὶ ἀναγκάσθηκε νὰ προσγειωθῆ πάλι στὴ Γῆ. Αὐτὸ πού εἶδαν ξεπερνάει ἀκόμα καὶ τὴν πιὸ ἐγκληματικὴ καὶ ἄρρωστη φαντασία. Εἶδαν χιλιάδες ἀνθρώπους, στὶς πλατεῖες τῶν πόλεων νὰ μαστιγώνονται ἀπὸ ἀνθρώπους τοῦ Τάο Γκό! Ὁ ἴδιος ὁ Τάο Γκό καυχίόταν πὼς εἶχε ξεγελάσει τοὺς Ζίν Χαροῦν καὶ εἶχε ἔτσι αἰχμαλωτίσει τοὺς Ὑπερανθρώπους! «Ἀρχίζει ἡ βασιλεία τοῦ Κακοῦ!» φωνάζει κάθε τόσο παίρνοντας κι' ὁ ἴδιος μέρος στὸ μαστίγωμα τῶν δυστυχισμένων ἀνθρώπων! Οἱ στρατιῶτες μου ἤρθαν ἀμέσως ἐδῶ γιὰ νὰ ἀναφέρουν αὐτὸ πού εἶδαν...

Ὁ Βασιλιάς Ζίν σωπαίνει, κουνάει τὸ φωτεινὸ κεφάλι του καὶ συνεχίζει:

— Ἐγὼ φταίω γιὰ ὅλα αὐτά! Ἐγὼ βοήθησα ἕναν ἐγκληματία νὰ γίνη Αὐτοκράτωρ τοῦ Κόσμου! Θὰ στείλω ἀμέσως μεγάλες δυνάμεις γιὰ νά...

Ἐνας ἄλλος Αστροκέφαλος μπαίνει μέσα. Δίνει στὸν βασιλιά Ζίν ἕνα χαρτί. Ὁ βασιλιάς τῶν Αστροκέφαλων τὸ διαβάζει κι' ἔπειτα λέει στὸν Σιμούν με φωνὴ πού τρέμει ἀπὸ τὴν ταραχὴ:

— Νομίζω ὅτι ἐγὼ καὶ ἡ φυλή μου θὰ πληρώσουμε γι'

αυτό που έπαθε η 'Ανθρωπότης εξαιτίας μας! Αυτό είναι ένα ραδιογράφημα του Τάο Γκό! Λέει ότι, αν έστω κι' ένας αερόλιθος — πλανητόπλοιο πλησιάσει στη Γή, θα εξαπολύσει άμέσως κάτι τρομερές βόμβες έναντιον του πλανήτη μας και θα τον καταστρέψει. Άτομικές βόμβες, τις λέει. Υπάρχουν τέτοια όπλα στη Γή;

—Ναι! λέει ο Σιμούν. "Αν ρίξει άτομικές βόμβες, ή φυλή σας, θα εξοντωθή! Είναι το τρομερότερο όπλο που έχει δημιουργήσει ο άνθρω-

— Γονατίστε, 'Υπεράνθρωποι! Γονατίστε μπροστά στον Κυβερνήτη του Κόσμου!

πος! Δεν πρέπει να τον αφήσουμε να ρίξει άτομικές βόμβες εδώ!

— Μά πώς θα τον εμποδίσουμε; ρωτάει ο βασιλιάς Ζίν. Οί αερόλιθοί μας δεν πρέπει να πλησιάσουν στη Γή! Γιατί τότε...

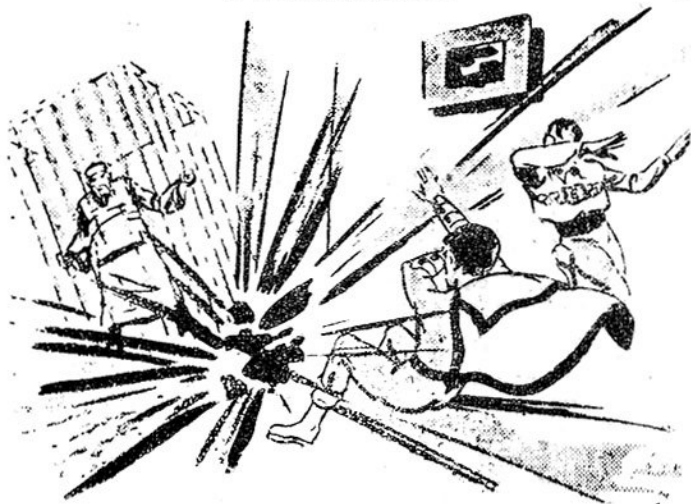
— Δεν είναι ανάγκη να πάρουν μέρος οί αερόλιθοί στην επίθεσί μας, λέει ο Σιμούν. Θα την αναλάβουμε εμείς, οί 'Υπεράνθρωποι! 'Ελευθέρωσε άμέσως τους δικούς μας, ω βασιλιά!

— Περιμένε με εδώ!, λέει ο Ζίν. Θα επιστρέψω σε λίγο μαζί με τους υπόλοιπους 'Υπεράνθρώπους.

Και ο βασιλιάς τών 'Αστροκέφαλων βγαίνει διασπικα από την αίθουσα. Περνούν μερικά λεπτά.

Ο Σιμούν περιμένει με άπερίγραπτη αγωνία. Περιμένει να βεβαιωθεί αν ο βασιλιάς θα κρατήσει την υπόσχεσή του. Και αν οί 'Υπεράνθρωποι θα ανακτήσουν την παλιά έκφρασί τους, την παλιά εύστροφία τους και τη δύναμή τους, ή είναι καταδικασμένοι να μείνουν για πάντα απόβλακωμένα όντα χωρίς δική τους θέλησι...

Μά όχι! Νά! Μπαίνει ή 'Αστραπή και το πρόσωπό της αστράφτει από γέλιο και έξυπνάδα! 'Ακολουθεί ο 'Υπερέλληνας γελαστός, κλείνοντας το μάτι πονηρά του Σιμούν! "Επειτα, μπαίνει ο Κεραυνός, ο 'Ελ Γκρέκο κι' ο 'Υπεράνθρωπος!

Και τότε μιά τρομακτική έκρηξη άντηχεί μέσα στο υπόγειο δωμάτιο!

“Όλοι τους είναι γελαστοί και εύτυχισμένοι.

— Μας είπε ο βασιλιάς Ζιν τί συνέβη!, λέει ο ‘Υπεράνθρωπος. Μας έσωσες, Σίμουν, από την πόνερα μοίρα, που μπορούσαμε να περιμένουμε ποτέ, κι έσωσες την ανθρωπότητα από την αιώνια σκλαβιά! Συγχαρητήρια, παιδί μου! Τώρα όμως πρέπει να διαστούμε! Πρέπει να γυρίσουμε τὸ γρηγορώτερο στη Γῆ και να απαλλάξουμε την ανθρωπότητα από τὴ σκλαβιά και τὴ φυλὴ τῶν Ζιν Χαρούν από τὸν τρομερὸ κίνδυνο που διατρέχει ἀπὸ τὶς ἀτομικὲς βόμβες. Ἔστε ἔτοιμοι, παιδιά;

— “Όχι ἀκόμα!, λέει ὁ Σίμουν. “Ὁ ‘Ελ Γκρέκο κι ὁ Κοντοστούπης δὲν μποροῦν νὰ ταξιδέψουν, ἔτσι ὅπως εἶναι, στὸ κενὸ διάστημα, γιατί δὲν μποροῦν νὰ μείνουν γιὰ πολλὴ ὥρα χωρὶς ἀέρα. Γι’ αὐτὸ θὰ παρακαλέσουμε τὸν βασιλιά νὰ μᾶς βοηθήσῃ νὰ φτιάξουμε μάσκες ὀξυγόνου. Ἐπίσης θὰ ἤθελα νὰ μάθω κάτι ἄλλο. Κάτι...

Τὸ μυστικὸ
τοῦ Σίμουν

ΛΙΓΕΣ ὥρες ἀργότερα, οἱ ‘Υπεράνθρωποι εἶναι ἔτοιμοι νὰ ἀπογειωθοῦν γιὰ νὰ ἐπι-

στρέφουν στη Γῆ. Ὁ Κοντοστούπης, πού ἡ μάσκα τοῦ ὀξυγόνου πού φορεῖ τὸν κάνει νὰ μοιάζει μέ.. γουρναάκι, ἀπειλεῖ θεοὺς καὶ δαίμονες.

— "Αχ!, γρυλλίζει. Δὲ θὰ φτάσουμε στη Γῆ; Δὲ θὰ βρεθῶ φάτσα μὲ φάτσα μὲ τὸν Τάο Γκό; Θὰ τὸν ἀρπάξω καί..."

— Καὶ θά... λιποθυμήσης! συμπληρώνει ὁ Κεραυνὸς γελώντας.

Ὁ Σιμούν κουβεντιάζει ἀκόμα μὲ τὸν βασιλιά Ζίν. Ὁ Ὑπεράνθρωπος, πού ἀνυπομονεῖ νὰ ξεκινήσουν φωνάζει:

— "Ἐλα, Σιμούν! Τί λέτε τόσην ὥρα μὲ τὸν βασιλιά;

— Αὐτὸ εἶναι ἓνα μυστικό, λέει ὁ βασιλιάς. Τὸ μυστικό τοῦ Σιμούν!

Καὶ κουνάει φιλικὰ τὸ κεφάλι του.

— Πηγαίνετε!, προσθέτει. Σὰς εὐχομαι καλὴ ἐπιτυχία! Ἀπὸ τὴν ἀποστολή σας αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἡ ἐλευθερία τῶν ἀνθρώπων τῆς Γῆς καὶ ἡ ζωὴ τῶν κατοίκων τοῦ πλανήτη Χόροκ!

— Μείνε ἤσυχος βασιλιά Ζίν!, λέει μὲ στόμφο ὁ Κοντοστούπης. Ὅσο εἶμαι ἐγὼ μαζί τους, μὴ φοβάσαι τίποτα! Θὰ σοῦ τὸν κάνω ἐγὼ τὸν Τάο Γκό τοῦ ἀλατιοῦ! Θὰ τὸν δῆς καὶ δὲ θὰ τὸν γνωρίσης! Θὰ βλαστημήση τὴν ὥρα πού γεννήθηκε! Ἄν δὲν τὸν κάνω Γιαπωνέζο ἀπὸ Κινέζο νὰ μὴ μὲ λένε Κοντοστούπη.

Ἀπογειώνονται, σχίζουν

γοργὰ τὴν ἀτμόσφαιρα τοῦ πλανήτη καὶ βγαίνουν στὸ κενὸ διάστημα. Ἐκεῖ ἀναπτύσσουν ἰλιγγιώδη ταχύτητα, μέσα στοὺς ἄδειους, ψυχροὺς αἰθέρες, ταξιδεύοντας πρὸς τὴ Γῆ, τὴ σκλαβωμένη Γῆ, πού στενάζει κάτω ἀπὸ τὸ πέλμα τοῦ τρομεροῦ Τάο Γκό.

Φτάνουν ἐκεῖ λίγες ὥρες ἀργότερα καὶ μπαίνουν στὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς ἀπὸ τὴ μεριὰ πού εἶναι νύχτα, γιὰ νὰ μὴ γίνουν ἀντιληπτοὶ ἀπὸ κανένα.

Βρίσκονται τώρα πάνω ἀπὸ τὴν Ἀφρική. Ὁ Κοντοστούπης κι' ὁ Ἐλ Γκρ ἔκκοβγάζουν τὶς μάσκες τοῦ ὀξυγόνου καὶ τὶς πετοῦν.

— Καὶ τώρα, λέει ὁ Ὑπεράνθρωπος, ἐμπρὸς γιὰ τὴν Ἀμερικὴ! Πρέπει νὰ πιᾶσσομε μὲ τὸν Τάο Γκό αἰφνιδιαστικά! Ὁ Κινέζος εἶναι σίγουρος τώρα πὼς δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Εἶναι βέβαιος ὅτι ὁ βασιλιάς Ζίν δὲν θὰ τολμήση νὰ δράση καὶ συμφώνησα μαζί του νὰ στείλῃ στὸν Τάο Γκό ἓνα ραδιογράφημα, μὲ τὸ ὁποῖο νὰ τοῦ ἐξηγή ὅτι δὲν ἔχει ἀπιθητικούς σκοποὺς καὶ ὅτι δὲ θὰ ἐλευθερώσῃ τοὺς Ὑπεράνθρωπους. Μὲ τὸ ἴδιο ραδιογράφημα, ὁ βασιλιάς Ζίν θὰ πληροφορητὸν τὸν Τάο Γκό ὅτι συνέλαβε καὶ τὸν Σιμούν!

— Παναγίτσα μου!, μουρμουρίζει ὁ Κοντοστούπης. Θάχουμε γλέντι! Φαντάζομαι τὶ φάτσα θὰ κάνῃ ὁ Τάο Γκό

μόλις μὰς ἀντικρύση! Δὲν πρέπει νὰ ἀντικρύση ἐμένα πρῶτῶ, γιατί μπορεί νὰ πάθη καμμιά συγκοπή ἀπὸ τὴν τρομάρα του ὁ ἀνθρώπος καὶ νὰ βρῶ κανένα μπελά! Ἐγὼ θὰ πηγαίνω πίσω - πίσω...

Δ' ασχίζευν γοργὰ τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανό, πετώντας χαμηλά, πάνω ἀπὸ τὰ κύματα, καὶ φτάνουν στὴ Νέα Ὑόρκη.

Προσγειώνοντά: μέσα στὸν κῆπο τοῦ σπιτιοῦ τῶν Ὑπερανθρώπων.

Ξαφνιάζονται. Μολονότι εἶναι νύχτα τὸ σαλόνι τοῦ σπιτιοῦ εἶναι φωτισμένο καὶ λυγμοὶ φτάνουν ὡς τ' αὐτιά τους!

Μ' ἓνα ταυτόχρονο πήδημα, οἱ Ὑπεράνθρωποι βρίσκονται μέσα στὸ σπίτι.

Ἡ Ἐλχίνα καθισμένη σὲ μιὰ καρέκλα, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Μόλις βλέπει τοὺς Ὑπερανθρώπους, πετάγεται ὀρθία καὶ φωνάζει:

— Ἡ Ἔλσα! Ἡ Λάουρα! Τίς ἔκλεψε ὁ Τάο Γκό! Τίς ἐπήρε μαζί του! Καὶ μοῦ εἶπε νὰ σὰς πληροφορήσω ὅτι, ἂν τυχὸν ἐπιστρέψετε ποτὲ ἀπὸ τὸν πλανήτη Χόροκ καὶ δοκιμάσετε νὰ δράσετε ἐναντίον του, θὰ σκοτώση τὴν Ἔλσα καὶ τὴ Λάουρα!

Καὶ ξεσπάει πάλι σὲ λυγμούς. Ὁ Κοντοστούπης, μὴ μπορῶντας νὰ κρατήσῃ τὴ συγκίνησί του, βάζει κ' αὐτὸς τὰ κλάματα.

Οἱ Ὑπεράνθρωποι στέκον-

ται ἀσάλευτοι, χλωμοὶ σὰν νεκροὶ, ἐμβρόντητοι μπροστὰ στὴν ἀπροσδόκητη αὐτὴ τροπὴ τοῦ πῆρε ὁ πόλεμος τους ἐναντίον τοῦ Τάο Γκό! Ὁ ἀτιμος Κινέζος δὲν ὑποχωροῦσε ἀκόμα καὶ μπροστὰ στὴ μεγαλύτερη παλαιθροπία καὶ ἀνανδρεία γιὰ νὰ πετύχη τοὺς σκοποὺς του!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος ἀφήνει τὸ κορμὶ του νὰ πέσῃ σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ σκεπάζει τὸ πρόσωπό του μὲ τίς παλάμες του.

— Εἶναι ὅλα χαμένα!, μουρμουρίζει. Ὅλα! Δὲν μπορούμε νὰ δράσουμε ἐναντίον του! Ἡ Ἀνθρωπότης εἶναι καταδικασμένη νὰ μείνῃ στὴ σκλαβιά!

Οἱ ἄλλοι μένουν σιωπηλοί. Ὁ Σιμουὴν πηγαίνει κοντὰ στὸν Ὑπεράνθρωπο, ἀκουμπάει τὸ χέρι του στὸν ὤμο του καὶ λέει μὲ συγκίνησι:

— Ἴσως νὰ μὴν εἶναι ὅλα χαμένα!, λέει. Ἀφήστε με νὰ ἐνεργήσω μόνος μου! Ἐσεῖς μείνετε ἐδῶ καί, γιὰ νὰ μὴν ἀνακαλύψῃ ὁ Τάο Γκό μὲ τὴ σκέψι του τὴν παρουσία σας στὴ Γῆ, χρησιμοποίηστε μιὰ συσκευή ἀόρατου θόλου.

Ὁ ἀόρατος θόλος θὰ σὰς ἀπομονώσῃ ἀπὸ τὸν ἐξωτερικὸ κόσμο καὶ θὰ ἐμποδίσῃ τὸν Τάο Γκό νὰ συλλάβῃ τὴ σκέψι σας. Ἐγὼ στὸ μεταξύ θὰ προσπαθῶ νὰ τὸν ἐξοντώσω ἢ νὰ τὸν συλλάβω. Ἐχω τὸ μυστικὸ μου! Ἐνα μυστικὸ πού, ἂν πετύχη, θὰ ἀ-

παλλάξη ἴσως τὸν κόσμο ἀπὸ ἓνα τέρας!

Ὁ Ὑπεράνθρωπος κουνάει τὸ κεφάλι του.

— Παλὺ καλὰ, λέει. Κάνε ὅ,τι καταλαβαίνεις, Σιμούν! Ἔτσι κι' ἔτσι εἶναι ὅλα χαμένα! Ὁ Θεὸς μαζί' σου!

Τὸ Ὑπεραγόρι, ὁ μικρὸς γυῖος τοῦ Κεραυνοῦ καὶ τῆς Λάουρας, τρέχει στὴ βεράντα καὶ ἀπογειώνεται μὲ μιὰ θεαματικὴ ἐκτίναξη.

Βάζει τὸ χέρι του σὲ μιὰ τσέπη του καὶ δγάζει ἓνα πραγματάκι. Εἶναι ἓνα μακρόστενο μικρὸ ἀντικείμενο, ποὺ μοιάζει μὲ στυλό, ποὺ τὸ μέγεθός του εἶναι μισὸ ἀπὸ ἑνὸς κανονικοῦ στυλό.

Τὸ κυττάζει, χαμογελάει σκληρὰ καὶ τὸ ξαναβάζει στὴν τσέπη του.

Ξέρει ποὺ θὰ βρῆ τὸν Τάο Γκὸ καὶ τὶς δυὸ αἰχμάλωτες γυναῖκες. Στὸ Μέγαρο τῆς Παγκόσμιας Κυβερνήσεως, στὸ Μέγαρο τοῦ Ὁργανισμοῦ τῶν Ἠνωμένων Ἐθνῶν!

Συνεχίζει τὸ πέταμά του, σχηματίζοντας μὲ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του, γύρω ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του, ἓνα εἶδος ἀδιαπέραστο παραπέτασμα ἓνα θώρακα, ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ διαπεράσῃ ἢ σκέψῃ τοῦ Κινέζου.

Πλησιάζει στὸ κτίριο τῆς Παγκόσμιας Κυβερνήσεως καὶ σταματᾷ ἐξω ἀπὸ ἓνα φωτισμένο παράθυρο. Κυττάζει μέσα καὶ ἡ καρδιά του χτυπάει γοργά. Ὁ Τάο Γκὸ, ὁ ἀπαίσιος Κινέζος, βρῖσκε-

ται ἐκεῖ μέσα καὶ πηγαινόερεχεται μὲ ὕφος γεμάτο θρίαμβο καὶ σκληρότητα. Σὲ δυὸ καρέκλες εἶναι καθισμένες ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Λάουρα!

Ἀκούει τὴ φωνή του:

— Εἶμαι ὁ Κυβερνήτης τοῦ κόσμου! Οἱ Ὑπεράνθρωποι βρίσκονται τώρα μακριὰ, πολὺ μακριὰ, φυλακισμένοι γιὰ πάντα σὲ μιὰ ὑπόγεια φυλακή, σ' ἓνα μακρινὸ πλανήτη! Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ ἀπειλήσῃ τὴν κοσμοκρατορία μου! Κι' ἂν ἀκόμα οἱ Ὑπεράνθρωποι κατορθώσουν καὶ ἐλευθερωθοῦν καὶ γυρίσουν στὴ Γῆ, δὲ θὰ πολήσουν νὰ κινηθοῦν ἐναντίον μου, γιὰτί ξέρουν ὅτι δὲ θὰ διστάσω νὰ σὰς σκοτώσω!

Ὁ θάνατος τοῦ Τάο Γκὸ!

Τὸ πρόσωπο τοῦ Κινέζου συσπάται ἀπὸ διαβολικὴ μανία. Μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα προχωρεῖ πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἔλσας.

— Τὸ ξέρεις, γρυλλίζεις, ὅτι μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω μὲ μιὰ ματιά μου;

Τότε ὁ Σιμούν ἀποφασίζει νὰ δράσῃ.

Κάνει τὸ κορμί του ἀόρατο καὶ μπαίνει μέσα στὸ δωμάτιο. Συγκεντρώνοντας τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του, τυλίγει τὶς δυὸ γυναῖκες μ' ἓνα ἀδιαπέραστο παραπέτασμα!

Ἡ Ἔλσα καὶ ἡ Λάουρα χάνονται ἀμέσως ἀπὸ τὰ μά-

ἦϊά του Κινέζου!

Ὁ Τάο Γκό μένει γιὰ μερικές στιγμές ἀσάλευτος, μαρμαρωμένος, μὲ τὴ μαύρη ψυχὴ του γεμάτη ἀπορία. Ἔπειτα, καταλαβαίνει ὅτι κάποιος τρομερὸς κίνδυνος τὸν ἀπειλεῖ. Τὸ κορμί του ἀπογειώνεται, βγαίνει ἀπὸ τὸ παρὰθυρο καὶ πετάει πρὸς τὰ δάση, ἔξω ἀπὸ τὴ Νέα Ὑόρκη.

Προσγειώνεται σὲ μιὰ ἐρημιά καὶ παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα ἀνακουφίσεως.

— Τὴ γλύτωσα φτηνά!, μουρμουρίζει. Τί ἦταν ὅμως αὐτό; Τί ἦταν ἐκεῖνο ποῦ ἐξαφάνισε τὶς δυὸ γυναῖκες; Τί...

Σωπαίνει, ἐνῶ τὸ πρόσωπό του παραμορφώνεται ἀπὸ τρόμο.

Μπροστά του, μιὰ μορφή κάνει τὴν ἐμφάνισί της. Ὁ Σιμούν! Ὁ μεγάλος ἐχθρὸς του! Ὁ Σιμούν! Δηλαδή, τὸ σῶμα τοῦ Σιμούν μὲ κεφάλι... Ἄστροκέφαλο!

— Αὐτὴ τὴ φορά, λέει ὁ Ἄστροκέφαλος - Σιμούν, δὲ θὰ γλυτώσης, Τάο Γκό!

Τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ παίρνει τὰ κανονικά του χαρακτηριστικά. Τὰ ἔξυπνα ματάκια του κυττάζουν τὸν Κινέζο μὲ αὐστηρότητα καὶ ἀπέχθεια.

— Αὐτὴ τὴ φορά, προσθέτει, θὰ πεθάνης ἀληθινά!

Καί, πρὶν ὁ Τάο Γκό προλάβῃ νὰ ἀντιδράσῃ καὶ νὰ ἀμυθῇ, ὁ Σιμούν βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ μικρὸ, μυστηριώδες στυλό, τὸ στρέφει

πρὸς τὸν Κινέζο καὶ πιέζει ἕνα κουμπάκι.

Μιὰ ζωηρὴ λάμψη ξεπηδάει μέσα ἀπὸ τὸ στυλό καὶ χτυπάει τὸν Κινέζο κατὰσπῆθα. Μιὰ λάμψη ὅμοια μ' ἐκείνη, ποῦ ἐξαπέλυαν ἀπὸ τὸ κεφάλι τους οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτη Χόροκ!

Ὁ Τάο Γκό διπλώνεται στὰ δυὸ κι' ἔπειτα τεντώνεται, ἀφήνοντας ἕνα ἀνατριχιαστικὸ οὐρλιαχτὸ πόνου. Ἔπειτα, μένει ὀρθιος τρέμοντας ὀλόκληρος, ἀνίκανος νὰ ἀντισταθῇ καὶ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὴ δύναμι τῆς θελήσεώς του!

— Εἶναι ἕνα δῶρο ἀπὸ τὸν «φίλο» σου, τὸν βασιλιά Ζίνσ λέει εἰρωνικά ὁ Σιμούν. Θέλησες νὰ ἐξοντώσης τὴ φυλὴν του ρίχνοντας στὸν πλανήτη τους ἀτομικὲς βόμβες! Δὲν εἶσαι μόνον ἕνας ἐγκληματίας Τάο Γκό! Εἶσαι ἕνας ἀχάριστος ἐγκληματίας! Ἦθελές νὰ ἐξοντώσης ἐκείνους ποῦ σὲ βοήθησαν! Δὲν ἤξερες ὅτι ἡ ἀχαριστία εἶναι ἕνα μεγάλο ἀδίκημα ποῦ πληρώνεται ἀκριβὰ;

Καὶ πιέζει τὸ κουμπάκι μιὰ, δυὸ, τρεῖς, πέντε φορές τὴ μιὰ πάνω στὴν ἄλλη. Πέντε λάμπεις χτυποῦν τὸν Τάο Γκό! Ὁ Κινέζος σωριάζεται χάμω!

Ὁ Σιμούν σκύβει ἐπάνω του καὶ τὸν ἐξετάζει. Ὁ σφυγμὸς του ἔχει σταματήσῃ! Καὶ τὸ κορμί του παγώνει γοργά!

Ὁ Τάο Γκό εἶναι νεκρός!

— 'Ο Τάο Γκό είναι νεκρός!, λέει ο Σιμούν στους δικούς του λίγη ώρα αργότερα στο σαλόνι των 'Υπεράνθρωπων όπου είναι τώρα συγκεντρωμένη ολόκληρη η οικογένεια. Το σώμα του, κλεισμένο μέσα σέ μια γυάλινη θήκη, τοποθετήθηκε στο 'Εγκληματικό Μουσείο! Θα μείνει εκεί για να το βλέπουν οι μελλοντικές γενεές και να μαθαίνουν ότι κανένας εγκληματίας, όσο μεγάλος κι' αν είναι, δεν μπορεί να ξεφύγει από τα χτυπήματα του Νόμου!

—Είναι βέβαιο ότι είναι νεκρός; ρωτάει ο 'Υπεράνθρωπος.

— 'Απολύτως! Τον εξήτασαν οι καλύτεροι γιατροί της Νέας 'Υόρκης!

— Τί ήταν το όπλο, με το οποίο τον σκότωσες; ρωτάει ο Κεραυνός.

— Μια μικροσκοπική συσκευή, που μου έδωσε ο βασιλιάς Ζιν και που εξαπολύει λάμπες, σαν εκείνες των 'Αστροκέφαλων, αλλά πιο δυνατές! Αυτό ήταν το «μυστικό του Σιμούν», που σ'ας είπε.

— Σιμούν!, λέει αύστηρά ο Κοντοστούπης. Δεν είσαι εντάξει!

— Γιατί, θείε Κοντοστούπη; ρωτάει το παιδάκι.

— Γιατί σκότωσες τον Τάο Γκό, τη στιγμή ακριβώς που είχα χάσει την ύπομνη μου και έτοιμαζόμουν να τον δαλύσω! 'Αλλη φορά, πριν σκοτώσης έναν εχθρό του κόσμου να με ρωτάς! 'Όσο για τους 'Αστροκέφαλους, είναι 'υεροι που μ'ας έβγαλαν από τη φυλακή πριν θυμώσω! 'Αλλοιώς...

Το πρόσωπό του χάνει το χρώμα του. Τα μάτια του πάνε να πέταχθούν από τις κόγχες τους. 'Η μύτη του άνεβοκατεβαίνει σπασμωδικά.

— Παναγίτσα μου!, ξεφωνίζει. Χάνομαι! 'Ενας... 'Αστροκέφαλος!

Και σωριάζεται χάμω λιπόθυμος!

Οί άλλοι κυττάζουν προς το μέρος που έδειξε ο νάνος και βλέπουν τον... 'Υπερέλληνα! 'Ο γυιός του 'Ε λ Γ κ ρ έ κ ο έχει φορέσει στο κεφάλι του μια γυαλιστερή... κατσαρόλα για να πειράξει τον Κοντοστούπη, παρασταίνοντας τον 'Αστροκέφαλο!...

Τ Ε Λ Ο Σ

Πρωτότυπο 'Ελληνικό κείμενο υπό: ΘΑΝΟΥ ΑΣΤΡΙΤΗ

'Απαγορεύεται η ανατύπωση. 'Αποκλειστικότης «'Υπεράνθρωπου».

ΠΕΘΑΝΕ Ο ΤΑΟ ΓΚΟ;

Αυτό θα το μάθετε στο έρχόμενο τεύχος του «Υπερανθρώπου», το 94, που κυκλοφορεί την έρχομενη εβδομάδα με τόν τίτλο:

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

Μιά μεγάλη ομάδα από άστρα αποφασίζουν να εξαφανίσουν ολοκληρωτικά τή Γή και ή 'Ανθρωπότης αναγκάζεται να κηρύξη τόν πόλεμο έναντίον τους!

Τρομακτικές μάχες διεξάγονται μεταξύ τών ανθρώπων και τών εξώκοσμων φυλών, που κατοικούν στα άστρα αυτά, μάχες έξοντωτικές και άδυσώπητες!

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

Και όταν ό πόλεμος φτάνη στο κρίσιμο σημείο του, όταν ή Γή κινδυνεύει να έκμηδενισθή, οι 'Υπεράνθρωποι έπεμβαίνουν και δοκιμάζουν μιά από τις μεγαλύτερες έκπλήξεις της ζωής τους!

ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ ΣΤΑ ΑΣΤΡΑ

Ένα τεύχος που θα άποτελέση σταθμό στην ιστορία τών 'Υπερανθρώπων!

Ο ΥΠΕΡΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΒΙΒΛΙΑ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Έτος 2ον — Τόμος 12ος — Άριθ. τεύχους 93 — Δραχ. 2
Γραφεία Λέκκα 22 (έντός τής στοάς). Τηλέφ. 228.983

Δημοσιογραφικός Δ)ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα
21 Ν. Σμύρνη, Οικονομικός Δ)ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός
38, Προϊστ. τυπ.: Α. Χατζήβασ, Ιλίου Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθήναι

Συνδρομαί έσωτερικού:	Συνδρομαί έξωτερικού:
Έτησία δραχ. 100	Έτησία Δολλάρια 4
Έξάμηνος » 55	Έξάμηνος » 2

Προσοχή!

Σήμερα έκυκλοφόρησε τὸ τέταρτο τεύχος τοῦ μεγάλου παιδικῦ περιοδικῦ εικονογραφημένων περιπετειῶν

ΤΟ ΔΙΚΟ ΜΟΥ

πού εἶναι ἀκόμη πιὸ τέλειο καὶ πιὸ συναρπαστικὸ ἀπὸ τὰ προηγούμενα!

Κανένας δὲν πρέπει νὰ τὸ χάσῃ!

Καὶ ὅλοι πρέπει νὰ φροντίσουν νὰ διαδοθῆ ἀκόμη καὶ στὴν πιὸ μακρινὴ συνοικία καὶ στὸ μακρινὸ χωριὸ «Τὸ Δικό μου», πού τόσο ἔχει ἐνθουσιάσει ὅλα τὰ Έλληνόπουλα!

Ο Κοντοστουπής και η... Μις Συμπάν

Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ, ΟΚΩΝΙΚΟΣ ΝΑΥΟΣ, ΕΧΕΙ ΜΠΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΤΖΕΡΚΟ, ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΛΑΝΗΤΗ ΚΡΟΧΟΥ ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΟΤΖΕΡΚΟ ΤΟΝ ΚΑΛΕΙ ΣΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ.

ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ ΠΑΡΟΝ!

ΘΕΛΟΥΝ ΝΑ ΜΕ ΒΑΛΟΥΝ ΚΡΙΤΗΣ'ΕΝΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟ ΚΑΛΛΟΝΗΣ ΠΟΥ ΘΑ ΠΙΝΗ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΔΙΑ! ΘΑ ΣΤΕΙΛΩ ΕΞΕΝΑ ΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟ ΜΟΥ!

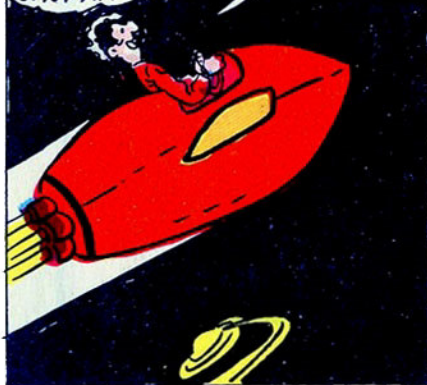
Ο ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΣ ΑΥΤΟΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΗΣΥΧΙΑΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ! ΜΗΝ ΚΑΝΕΙΣ ΛΟΙΠΟΝ ΚΑΜΜΙΑ ΓΚΑΦΑ!

ΜΕΙΝΕ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΗΣΥΧΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑ ΜΟΥ!

ΚΑΙ Ο ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗΣ ΞΕΚΙΝΑΕΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΔΙΑ, ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΛΕΞΗ ΤΗΝ... ΜΙΣ ΣΥΜΠΑΝ!

ΕΙΜΑΙ ΤΥΧΕΡΟΣ! ΟΜΟΡΦΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΑΠ'ΟΠΟΥΣ ΤΟΥΣ ΠΛΑΝΗΤΕΣ! ΚΑΙ ΘΑ ΔΙΑΛΕΞΩ ΕΓΩ ΤΗΝ ΠΙΟ ΟΜΟΡΦΗ!

ΚΑΛΟΣ ΗΛΘΕΣ ΣΤΟΝ ΠΛΑΝΗΤΗ ΔΙΑ, ΚΟΝΤΟΣΤΟΥΠΗ! ΛΥΠΟΥΜΕΘΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΣΕ ΝΑΡΘΗ Ο ΒΑΣΙΛΙΑΣ ΤΖΕΡΚΟ!

ΦΕΡΤΕ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ! ΓΡΗΓΟΡΑ!

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ